

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 102 stemmer (V, S, DF, KF og RV) mod (ved en fejlfafstemning) 1 (SF); 9 (SF og EL) stemte hverken for eller imod.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Tredje behandling af lovforslag nr. L 174: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion. (Præmiering af ekstra praktikpladser og udbetaling af ydelser til elever i erhvervsuddannelse plus).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 10/6 2005. Første behandling 14/6 2005. Betænkning 15/6 2005. Anden behandling 16/6 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 83 stemmer (V, S, KF, SF og EL) mod 1 (Marion Pedersen (V)); 23 (DF og RV) stemte hverken for eller imod.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Tredje behandling af lovforslag nr. L 145: Forslag til lov om fødevarer.

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).
(Fremsat 6/4 2005. Første behandling 19/4 2005. Betænkning 1/6 2005. Anden behandling 10/6 2005. Tillægsbetænkning 15/6 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 61 stemmer (V, DF og KF) mod 50 (S, RV, SF og EL).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Fortsættelse af tredje behandling af lovforslag nr. L 27:

Forslag til navnelov.

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).

(Fremsat 23/2 2005. Første behandling 10/3 2005. Betænkning 4/5 2005. Anden behandling 10/5 2005. Tillægsbetænkning 9/6 2005. Ændringsforslag nr. 2 og 3 af 13/6 2005 uden for tillægsbetænkningen af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed). Første del af tredje behandling 14/6 2005. Tilføjelse til tillægsbetænkning 15/6 2005. Ændringsforslag nr. 4 af 16/6 2005 uden for tilføjelse til tillægsbetænkningen af Martin Henriksen (DF)).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der stillet 2 ændringsforslag af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).

Der var ikke stillet ændringsforslag i tilføjelsen til tillægsbetænkningen.

Uden for tilføjelsen til tillægsbetænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Martin Henriksen (DF).

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Martin Henriksen (DF):

Det er angående det ændringsforslag, som Dansk Folkeparti har stillet til navneloven. Dansk Folkeparti ønsker ikke, at muligheden for at videreføre et navn fra en tidligere samlelever skal finde sted, medmindre den tidligere samlelever har givet sit samtykke til dette.

Det synes vi sådan set er et meget rimeligt ændringsforslag. I vil stadig væk få gennemført jeres store omfattende liberalisering af navneloven til stor tilfredsstillende for De Radikale. Men hvis nu de borgerlige ville holde en lille smule fast i deres borgerlige indgangsvinkel til tingene – jeg tænker specielt på De Konservative – burde man have en vis forståelse for, at det ikke skal være muligt bare at give en tidligere kærestes eller samboendes efternavn videre, uden at den oprindelige bærer af navnet har givet sit samtykke. Så jeg håber da, at der er forståelse for det ændringsforslag.

Charlotte Fischer (RV):

Ikke overraskende må vi erklære os arge modstandere af det her ændringsforslag.

For det første handler det jo om et grundprincip, nemlig at samlevende skal ligestilles med gifte par. Der er faktisk mere end 600.000 mennesker i det her land, der har valgt at bo sammen på helt samme måde, som ægtefolk har gjort, og jeg kan egentlig ikke se den helt store grund til, at de skulle stilles ringere.

For det andet synes jeg, at det er vigtigt i det her at fastholde, at ægtefællen eller en samlevende jo bestemmer, hvorvidt vedkommende vil give sit navn videre. Det kan kun ske med samtykke fra den pågældende person. Vil man ikke have sit navn videre, kan man bare sige nej. Det synes jeg egentlig er værd at huske på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lidt mere ro i salen, det er en vigtig lov, vi behandler her.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Problemet består jo i, at der, hvis man først har taget et fælles efternavn, ikke har ligget nogen begrænsninger. Hvis man så eventuelt går fra hinanden, kan det efternavn, som er givet, som man har taget, blive viderebragt, uden at den oprindelige bærer af navnet giver sit samtykke

til, at den partner, som er gået væk, viderebringer navnet.

Det er og bliver jo konsekvensen, og dermed underminerer man navnet som en del af en persons identitet, fordi den person, som er den oprindelige bærer af navnet, ikke længere har kontrol over det navn. Det er da ikke hensigtsmæssigt.

Kl. 10.55

Det er vigtigt at holde fast i, at man kan gifte sig, hvis man ønsker et fælles efternavn. Det er jo meningen med det fælles efternavn at signalere dette og også det, der ligger i ægteskabet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Kan vi i forbindelse med det her med, at man ikke har kontrol over situationen, blive enige om, at det handler om voksne mennesker, der ved, at det har nogle konsekvenser, hvis de giver deres navn væk i første omgang? Hvis man ikke kan leve med de konsekvenser og den store utryghed, det er, at ens fæskilte samlelever, hvis man bliver skilt, kan levere navnet videre, kan man lade være med i første omgang at give sit navn væk. Man har fuld kontrol over situationen – ingen ko på isen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Dansk Folkepartis ændringsforslag lige her og nu går ikke på ægtefolk. Det går på samboende, det går på kærester. Det er det, det går på.

Der vil jo ikke være fuld kontrol over det. Hvis folk går fra hinanden, og den ene part ønsker at videreføre navnet, vil den part, som oprindeligt har givet navnet til den anden part, ikke længere have kontrol over sit navn. Det er jo realiteten. Men hvis ændringsforslaget bliver vedtaget, vil det ikke være sådan.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo tankevækkende, at Det Radikale Venstres ordfører er fuldstændig klar over, at dette er en såkaldt ligestilling af samlevende og ægtefæller, som betyder, at ægteskabet dermed undergraves. Det er jo faktisk realiteten i det. Det betyder altså, at man ikke længere må lade ægteskabet være det bærende, som det har været hidtil. Og dette ændringsforslag er selvfølgelig et forsøg på at begrænse den ulykke, som ligger i selve lovforslaget.

Det, som jeg synes er det tankevækkende, er altså, at dette lovforslag, der sigter bevidst efter at ophæve ægteskabet som den bærende institution i landet, er fremsat af De Konservative. Og jeg vil godt spørge: Er De Konservative i forbindelse med ændringsforslaget dog ikke selv betænkelige ved de meningsfæller, de får? Burde det ikke få dem til at tænke sig lidt ekstra om?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er en fuldstændig meningsløshed, når fru Charlotte Fischer siger, at der er fuld kontrol over det hele. Sagen er den, at der ikke er kontrol over noget som helst. Det her drejer sig, som det lige er blevet sagt, og det er klart, om at underminere ægteskabet. Det er jo så blevet en konservativ specialitet.

Men det drejer sig om mere end det, for sagen er jo den, at det er en underminering af parforholdets samhørighed i det hele taget, netop fordi man ikke har nogen som helst kontrolmulighed. Et navn kan vandre, og det kan videregives i fem, seks led. Det er kun fantasien, der sætter grænser for tallet, og om de samlevende har været samlevende et par måneder eller måske kun samlevende proforma, fordi den ene part af en eller anden grund var interesseret i navnet, er der ikke en kat, der kan kontrollere. Derfor er det fuldstændig meningsløst at sige, at der er fuld kontrol over det hele. Der er ikke kontrol over noget som helst.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det er vel egentlig decideret forkert, når hr. Jesper Langballe siger, at der ikke er nogen som helst kontrol i det her. Kan vi i forbindelse med to mennesker, der bor sammen og ikke har samme efternavn, blive enige om – ja eller nej – at det, hvis den ene vil tage den andens navn, kræver den andens samtykke? Er det ikke kontrol? Vi taler om, at et voksent menneske kan vælge at sige nej, fordi vedkommende ikke ønsker risikoen ved, at navnet går videre efter en eventuel skilsmisse. Det er vel kontrol – ja eller nej?

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det kan være lidt svært at finde ud af, hvis man ikke er vant til at beskæftige sig med de her ting. Jeg har ført kirkebog i 30 år, og derfor er sådan nogle navneproblemer mig meget nærværende.

Forholdet er jo, at når det samtykke er givet, er det givet, og dermed har den anden overtaget navnet, og så er der ikke nogen binding på det navn. Det kan videregives. Det skal igen videregives med samtykke og igen med samtykke og igen med samtykke. Samtykket får man hen ad vejen, og det vil da sige det samme, som at der ikke er nogen som helst kontrol.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det er jo ikke, fordi der er noget svært i det her, eller at det kræver, at man har årelang erfaring med at administrere det. Det her handler om, at man i første omgang har fuld kontrol, og jeg synes ærlig talt også, at vi skal sige til voksne mennesker i det her land, at de har et ansvar selv.

Hvis de påtager sig det ansvar, så har de fuld kontrol over situationen. Men det er klart, at har man givet navnet fra sig i første omgang, så har det nogle konsekvenser. Det er der vel ikke noget underligt i, og det må man jo tage til sig. Så der er kontrol.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ministeren har bedt om ordet til ændringsforslagene.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Dansk Folkeparti har fremsat ændringsforslag, hvorefter en videreførelse af ens samlevers navn kræver samtykke fra samleveren. Jeg skal meddele, at regeringen ikke kan støtte ændringsforslaget.

Vi har med det her forslag ønsket at tilkendegive, at vi går ind for personlig frihed. Vi ønsker ikke, at politikere skal blande sig i, hvordan borgerne lever deres liv. Det gør borgerne bedst selv, og de beslutninger træffer borgerne bedst selv. De tager beslutningerne, og de tager ansvaret.

Deri ligger også en hensyntagen til de mange, som lever sammen uden at være gift. Der skal være fuldstændig frihed med hensyn til, om man vil leve på den ene eller den anden måde. Det skal politikere ikke blande sig i. Den personlige frihed gælder jo ikke mindst samlivet.

Nu er det sådan med lovforslaget, når det gælder det, at samlevende kan tage hinandens navne, at det for det første kræver, at man lever i et ægteskabslignende forhold. For det andet kræver det, at man skal have gjort det i 2 år, eller

at man skal have et fælles barn, der også skal bære navnet.

Der er ingen tvivl om, at vi da bestemt ønsker at bevare ægteskabsinstitutionen, og det her er på ingen måde et angreb på ægteskabet. Ægteskabet er lige så godt, efter denne lov er gennemført, som det var før. Ægteskabet hviler jo ikke på navnet. Det hviler på nogle helt andre ting.

Der er altså 600.000 mennesker i dette land, der lever sammen uden at være gift. Mange af dem har børn. Dansk Folkepartis ændringsforslag er et angreb på 600.000 mennesker i dette land, som har valgt at leve sammen på den måde.

Nogle af dem vil gerne have et fælles navn, og det er god familiepolitik at sige, at hvis de mener, at det kan styrke deres familie, ikke mindst hvis de har børn, altså skabe en fælles identitet i deres familie, ved at de også får et fælles navn, hvorfor i alverden skulle de så ikke have lov til det? Der er ingen, der bliver frataget noget. Der er kun nogle, der får noget. Derfor synes vi, at det er et fornuftigt forslag.

Jeg vil også sige, at det ændringsforslag, Dansk Folkeparti her har fremsat, ikke er gennemtænkt. Det vil give store problemer, hvis det vedtages i sin nuværende form. Det skyldes, at hvis ønsket om, at en samlever ikke uden nyt samtykke skal kunne videregive et navn, som er erhvervet ved samliv, skal imødekommes, skal der tages højde for det ikke bare i lovforslagets § 5, men også i lovforslagets § 4 og i lovforslagets § 11. Men i ændringsforslaget tager man kun højde for § 5.

Kl. 11.05

Skal man etablere en helt ny navnekategori – det er jo det, der lægges op til, nemlig en helt ny navnekategori, der nu skal oprettes – vil det betyde store registrerings- og kontrolvanskeligheder med de fejl, som det måtte indebære. Derfor kræver et ændringsforslag af den her karakter i virkeligheden en fuldstændig omskrivning af loven og en meget nøje overvejelse af, hvordan man skal administrere det fremover.

Derfor mener jeg altså ikke, at man skal indføre sådan en regel, som Dansk Folkeparti har foreslået. Jeg mener ikke, at det fremsatte lovforslag holder lovteknisk set.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må lige gøre opmærksom på, at det nu alene drejer sig om ændringsforslagene. Når vi har stemt om ændringsforslagene om et øjeblik, går

en generel debat om navneloven i gang. Så jeg henstiller til dem, der stiller spørgsmål, om at huske, at i øjeblikket drejer det sig alene om ændringsforslagene.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Så lader vi være med at gå ind i en principiel debat nu.

Jeg synes bare, det er lidt tyndt, at regeringens argument for at stemme imod Dansk Folkepartis ændringsforslag er, at det teknisk ikke kan lade sig gøre. Hvis man satte embedsmændene til virkelig at kigge på det her, kunne det selvfølgelig teknisk set lade sig gøre. Derfor er det et tyndt argument.

Så er det altså vigtigt at pointere, at det jo er rigtigt nok, at ægteskabet hviler på mange ting, men det fælles efternavn er altså en af de ting, som ægteskabet hviler på.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu synes jeg, at det i sig selv er et meget godt argument, hvis tingene lovteknisk set ikke hænger sammen, for så er det vel noget, vi skal tage hensyn til her i Folketinget. Det er vel et rimelig stærkt argument. Men bortset fra det nævnte jeg flere andre argumenter end det rent lovtekniske.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Martin Henriksen for sit sidste spørgsmål til ministeren i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu kunne vi jo ikke gå ind i en principiel debat, men jeg vil bare sige, at der er 90.000 navne, som man kan tage frit i dag, så der er muligheder.

Hvis man lever i et ægteskabslignende parforhold og man ønsker at signalere over for sin partner og over for omverdenen, at man mener noget seriøst med det forhold, er det bedste, man kan gøre, at blive gift, og hvis man ikke gider gå hen i kirken og have det religiøse med indover, hvilket er fair nok, kan man få en borgerlig vielse. Det er de muligheder, der er i dag, og det er sådan set fornuftige muligheder.

Det her er en udvanding af ægteskabet. Det kan man ikke komme uden om, uanset hvordan man vender og drejer det, og det er direkte imod konservativ politik.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Konservativ politik er at styrke familien, men at overlade det til borgerne selv, hvordan de vil leve sammen i en familie. Det er personlig frihed. At bestemme, hvordan folk bedst lever sammen i familier, er formynderi. Vi politikere skal ikke gøre os til herrer over, hvordan man bedst lever sammen som familie. Det må borgerne da selv afgøre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Jesper Langballe, og det er stadig væk spørgsmål vedrørende ændringsforslagene.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det der med at folk skal leve, som de vil uden indblanding fra lovgivningsmagtens side – eller som en opløst pastor Mortensen siger i en af Jakob Knudsens romaner: Gør, hvad I vil, så tager i hvert fald friheden ingen skade – er måske ultraliberalisme eller snarere anarkisme. En ting ved jeg i hvert fald: Konservatisme, i det ords karakterfulde betydning, er det ikke.

Men jeg vil godt lige sige, at det dog er utroligt, at ministeren nu vil give det udseende af, at det er Dansk Folkeparti, der vil skabe en fornyelse, der sprænger alle rammer. Må jeg spørge ministeren: Er det ikke rigtigt, at når man giver sit navn fra sig i et ægteskab eller i et parforhold og samtykker med hensyn til det – det ligger jo i selve ægteskabet, at der er et samtykke – så gør man det i tillid til den anden og i tillid til, at det her vil holde livet ud?

Er det ikke også rigtigt, at vi ikke lever i Paradiset, og at det derfor ikke altid holder livet ud? Det går på en anden måde, end man havde forudset, og et forhold går i stykker. Og så kan man pludselig, og det er det, der er det nye, som fuldstændig vender op og ned på menneskers moralske virkelighed, give navnet videre i en uendelighed – og hver gang med samtykke og hver gang i tillid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den røde knap har lyst et lille stykke tid. Så er det familie- og forbrugerministeren.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, det er ikke korrekt. I dag er det jo også sådan, at hvis man er gift og bliver skilt, så kan den, der har fået ægtefællens navn, videregive det navn, føre det videre. Det kan man også i dag.

Man kan også give det videre til nye børn, som man får med en ny ægtefælle. Det nye er bare, at man også kan give det videre til den næste ægtefælle og ikke bare til de fælles børn, man får. Man kan så spørge sig selv: Hvor mange nye ægtefæller ønsker at overtage et navn, som i virkeligheden stammer fra ægtefællens tidligere ægtefælle? Jeg tror ikke, at det særlig tit vil forekomme, at man føler en brændende lyst til det.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det sidste er egentlig bare udtryk for et fromt ønske om, at befolkningen er fornuftigere end lovgiverne, og det fromme ønske, vil jeg indrømme, er i dette tilfælde yderst velbegrundet.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er også vedrørende ændringsforslaget. Det er ministerens ord om, at ægteskabet ikke hviler på navnet, jeg vil standse ved. Forholdet er jo, at det, at et ægtepar får samme navn – det er jo det normale – netop betegner ægteskabets forpligtelse.

Det, der ligger i et ægteskab, det, der ligger i et navn, er, at der er et bånd imellem de to, der er gift. Når ministeren taler om, at man skal sikre friheden, er realiteten altså den, at det er et angreb på navnet og dermed på ægteskabet. Det vil sige, at den tale om frihed er fuldstændig malplaceret og undergravende for den menneskelige virkelighed, der ligger i et ægteskab og også imellem to, der for så vidt lever sammen på grundlag af et løfte. For navnet er nu blevet til et hønsedun, som kan kastes videre til alle og enhver.

Jeg begriber ikke, at den konservative minister virkelig kan være så antikonservativ.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg må igen gøre opmærksom på, at vi jo ikke tager noget fra det, ægtefolk kan gøre. Ægteskabet som institution er det samme som før. Det er jo

slet ikke det, det drejer sig om. De, som indgår ægteskab, kan tage det samme navn og fungere på den måde. Vi tager intet fra dem. Vi giver bare noget til nogle andre, giver dem nogle muligheder. Hvem kan have ondt af det?

Så i øvrigt til det med, at ægteskabet hviler på et fælles navn: Der er da masser af ægtefæller, som ikke har samme navn. Er de ikke lige gode ægtefæller af den grund? Jeg spørger bare.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er en meget karakteristisk argumentation. Man siger fra ministerens side: Vi tager ikke noget fra nogen, men vi giver bare større frihed. Men når forholdet altså er, at et navn, et ægteskab, er udtryk for et bånd imellem de to – og det vil dermed sige en særstilling – så er det at skabe frihed, og det vil sige at relativere det hele og for så vidt gøre alt til det samme, ensbetydende med, at man tager det afgørende fra ægteskabet eller fra navnet.

Det er underligt, at ministeren ikke kan forstå, at denne tale om frihed betyder, at man relativere tingene på en sådan måde, at det, der er noget særligt, noget forpligtende, et bånd, bliver reduceret til noget, der lige så godt kan være alt andet. Dermed tager man noget fra det, for man reducerer det, der var en forpligtelse, til bare at være en tilfældighed.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Alt omkring ægteskabet vil efter denne navnelov fortsat være det samme. Der vil være de samme ægteskabsritualer i kirken og på rådhuset. Der vil være den samme forpligtelse mellem ægtefæller som før. Alt omkring ægteskabet vil bestå fremover, som det består i dag.

Det er bare sådan, når vi holder os til det her ændringsforslag, at de, som lever sammen uden at være gift, får nogle muligheder med hensyn til navnet, som de ikke havde før. Det kan jeg ikke forstå man kan have ondt af. Tværtimod skal man glæde sig over, at der altså er 600.000 mennesker her i landet, som får en mulighed for gennem et fælles navn at styrke den fælles familieidentitet, som de nu engang synes er rigtig, sammen med deres børn.

Kl. 11.15

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 forkastedes, idet 19 stemte for, 86 imod.

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg vil gerne lige indskyde over for Folketingets medlemmer, at det måske bliver en lidt længerevarende debat. Der bliver tidligst afstemning kl. 12.30 om navnelovforslagets endelige vedtagelse. Nu går debatten i gang, og så ser vi, hvad der sker. Skulle vi blive færdige før kl. 12.30, vil der blive en pause indtil kl. 12.30.

Vi skal i gang med ordførerne. Først hr. Per Ørum Jørgensen.

Forhandling

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der har i sandhed været debat om den nye navnelov, men det er måske ikke så ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ro!

Per Ørum Jørgensen (KF):

Men det er måske ikke så underligt, al den stund det jo er hver mands eje, vi drøfter. Jeg synes også, vi har haft en debat, hvor man har set mange myter, og man har set mange konsekvenser, faktisk nogle konsekvenser af en sådan art, at vi næsten var i gang med en national katastrofe.

Med regeringens forslag til navnelov får danske familier mulighed for at skabe en ramme, en fælles identitet omkring deres familieliv. Far, mor og børn kan få lov til at have det samme efternavn. Hvis folks identitet er knyttet til deres mellemnavn, giver vi også mulighed for det fremover, så derfor rummer forslaget til den nye navnelov en masse fleksibilitet, som passer til den tid, vi lever i.

Hvis man ser på den nuværende navnelov, bygger den, selv om der er foretaget tilpasninger, i meget høj grad på principper fra 1904, og

hvis man kigger ud i samfundet, ser på familiemønstrene og ser på Danmark anno 2005, er der ingen tvivl om, at der har været et massivt behov for at komme med forslag til en ny navnelov. Det er jo ikke noget, vi politikere bare finder på ud i det blå, selv om man skulle tro det, hvis man hørte debatten før, hvor hr. Jesper Langballe udtrykte en voldsom, voldsom mistillid til befolkningens dømmekraft.

Der har gennem de seneste år været massive henvendelser til Familiestyrelsen, Justitsministeriet og Familie- og Forbrugerministeriet fra borgere, som ikke kunne forstå, hvorfor de i deres familie ikke kunne have det samme efternavn. Der har været massive henvendelser, og det glemmer man måske lidt, når en smart reklamekampagne til flere hundrede tusinde kroner tromler af sted i landspressen. Så glemmer man måske det tavse flertal i denne sag, som ganske relevant har bedt om at få nogle fleksible muligheder for at skabe en fælles ramme, en fælles identitet omkring deres familieliv.

Jeg synes også, det som konservativ er værd at knytte et par kommentarer til sagen. Vi har hørt meget. De Konservative er blevet kulturradikale, har vi oven i købet hørt, og det er vist det værste fyord i Dansk Folkeparti. Men hvis man udelukkende forbinder begrebet konservatisme med en række navne, og det ikke er kontakten mellem generationerne, der skal kendetegne det at være konservativ, har vi nok en forskellig opfattelse af, hvad det vil sige at være konservativ.

Kl. 11.20

Som konservativ er det på baggrund af forbindelse mellem generationerne, med ærefrygt for de døde og omsorg for de ufødte, vi træffer nutidens beslutninger. Hvis det at være konservativ bare bliver et spørgsmål om navne, er det tom tale uden indhold, uden handlinger, uden gerninger, uden de værdier og holdninger, som bærer os, og som gør, at vi er de mennesker, vi er, og har de holdninger, som vi har. Men konservatismen er levende. Den er en tidløs holdning, som er båret af handlinger, værdier, gerninger og holdninger. Den er ikke noget statisk; det synes jeg er meget, meget vigtigt at slå fast.

Den fundamentale opfattelse af, hvad konservatisme er, er nok, at alting skal blive, som det altid har været tidligere. Men ud fra den opfattelse havde vi jo hverken fået elektricitet eller noget som helst andet, så det er ikke for sjov, vi siger: forandre for at bevare.

I Det Konservative Folkeparti støtter vi naturligvis regeringens lovforslag og gør det med stor glæde.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, det er noget sludder og vrøvl. Konservatisme er ganske rigtigt at forandre for at bevare, men her forandrer man og bevarer ikke. Det kan godt lade sig gøre at gøre begge ting samtidig, men her gør man det ikke, her forandrer man bare. Man bevarer ikke noget, ingenting! Hvad bevarer man? Bevarer man det kulturhistoriske i sjældne slægtsnavne, i særlige familienavne? Gør man det? Nej, det gør man altså ikke, det gør man ikke. Man vil ikke engang være med til at bevare en samfundsbærende institution som ægteskabet. Man piller stiller og roligt ægteskabet fra hinanden med dette lovforslag, det er realiteten.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, det er lidt utroligt. I dette lovforslag er der ikke noget om en afskaffelse af ægteskabet. Ægteskabet består, og der er altså heller ingen navne, som bliver afskaffet med lovforslaget. Det er meget, meget tydeligt.

Men der er selvfølgelig – og det synes jeg også er væsentligt at fremdrage – taget afbalancerede hensyn: Dels ved at man giver større fleksibilitet, dels ved at man sætter en grænse, så der skal være 2.000, der bærer et efternavn, for at det kan gives frit. Det vil sige, at 1 promille – 1 promille – af efternavnene i Danmark gives fri, så jeg kan altså ikke se det angrebspunkt, man kommer med fra Dansk Folkeparti. Vi afskaffer hverken efternavne eller ægteskab.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

I befolkningens øjne og blandt de mennesker, som har indgået et ægteskab, har det altid været noget, som ligger et plan over et parforhold. Dermed ikke være sagt noget dårligt om de mennesker, som har kærester – jeg har selv en kæreste, så det har ikke noget med det at gøre – men det har altid ligget et plan over, når man ønsker og tilkendegiver over for hinanden og giver hinanden det løfte, at man ønsker at gå det skridt videre. Men det udhules her, fordi ægteskabet sidestilles med et almindeligt parforhold, med et kærestepar, og det er altså dybt forkasteligt efter min mening.

Er der protesteret mod den nye navnelov? Jeg har i Retsudvalget bedt ministeren komme med tal på, hvor mange der har protesteret mod den nuværende navnelov, men der blev ikke givet nogen tal. Jeg spurgte også: Hvem har ytret ønske om at tage beskyttede danske efternavne? Det var primært udlændinge, som ønskede det, og det har været et bærende argument for dette navnelovforslag, men det er et tyndt argument.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil gerne gentage: Ægteskabet bliver ikke afskaffet med dette forslag til navnelov, så enkelt er det! Og at sidestille det med et parforhold ud fra den argumentation, vi har hørt, kan jeg simpelt hen ikke forstå, for ægteskabet bygger jo på følelser mellem to mennesker, på de bånd, de knytter, og på forpligtelser og ansvar. Men hvad med de samlivs- og familiemønstre, vi ser i dag, hvor 600.000 mennesker lever papirløst? Skal de ikke have mulighed for at skabe en ramme, en identitet omkring deres familie?

KL 11.25

Som konservative er det vigtigt for os at sikre familien som noget af det grundlæggende i det danske samfund. Med forslaget her kan vi styrke familiens sammenhæng, og det er det, det handler om for mig: Man giver den enkelte familie mulighed for at få en fælles ramme, for at få en fælles identitet, uanset hvordan den så er opstået.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Det var interessant at høre den konservative ordfører håne det store folkelige engagement, der har været i denne sag.

Det blev beskrevet som nogle farvestrålende annoncer i bladene, men sandheden er jo, at i løbet af ganske få uger har 30.000 eller 35.000 mennesker engageret sig i denne sag, så jeg synes egentlig, at man i stedet for at håne det folkelige engagement skal glæde sig og spørge modsat – og det er et af mine spørgsmål: Hvor var det store folkelige engagement for dette lovforslag? Hvad var det for noget, der væltede ind over Det Konservative Folkeparti af folkeligt engagement og sagde, at nu må vi ændre loven? Hvor var det? Jeg har aldrig hørt det, og det tror jeg heller ikke ordføreren har.

Det andet spørgsmål, jeg vil stille, er: Det blev nævnt som en mulighed, at det ville give indvandrere, eventuelt muslimske indvandrere,

mulighed for at få danske navne. Er det ikke den konservative ordfører bekendt, at når man konverterer fra kristendommen til islam og bliver muslim, skifter man til et islamisk navn? Jeg har godt nok aldrig hørt det modsatte være tilfældet, altså at en muslim skulle skifte til et kristent navn og kalde sig Hans Nielsen eller Hans Olsen. Det må være noget, der er opstået i den konservative fantasi.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu ved jeg ikke, hvor farvestrålende den kampagne var, men selvfølgelig tager vi det alvorligt, når der har været de henvendelser til ministeriet, og vi har jo også grebet konkret ind. Selvfølgelig tager vi det alvorligt, vi har ændret grænsen fra 1.000 til 2.000 navnebærere, fordi argumenterne var helt klare, og vi har accepteret den modstand, der har været. Men det ændrer ikke noget principielt ved lovforslaget, at vi har ændret grænsen fra 1.000 til 2.000, og jeg synes faktisk, det er en pæn gestus.

Samtidig med det har vi jo indført en revisionsklausul, og den tager vi altså alvorligt. Den betyder, at vi forpligter os til kontinuerligt at følge udviklingen, og skulle skeptikernes kritik vise sig at være berettiget, har vi mulighed for at rette lovforslaget 2 år efter, at det er trådt i kraft.

Jeg kan ikke nå at svare på det andet spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Det ærgrer mig lidt, at der ikke blev svaret på det, men nu er det måske muligt her i anden omgang at sige, at tallene 2.000, 3.000 og 1.000 er jo grebet lige ud af den blå luft. Hvorfor ikke 2.001, hvorfor ikke 2.015, hvorfor ikke 2.050? Det er tilfældige tal, som af hensyn til familieministeren er grebet ud af den blå luft en fredag eftermiddag, hvor han mærkede, at jorden brændte under ham, og det er det, der er så pinligt ved dette lovforslag.

Jeg vil gerne bede den konservative ordfører om at besvare det spørgsmål, jeg stillede før: Er det ikke muligt at få en karriere i Danmark, hvis man ikke har et danskklingende navn? Vil ordføreren bekræfte, at i de sidste 400 år har eksempelvis jødiske indvandrere, der er kommet fra Østeuropa med fremmedartede navne, jiddische navne, fået samfundets allerhøjeste stillinger? Kunne det have noget at gøre med evner, når

man får stillinger, eller er det kun et spørgsmål om navne?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Tilfældige tal, siger hr. Søren Espersen, men det er netop ikke tilfældige tal, når vi snakker om 1.000 eller 2.000. Det var jo på baggrund af et meget grundigt stykke arbejde i Navnelovudvalget, at vi anbefalede, at grænsen skulle sættes ved 1.000. Jeg kan fortælle, at i Norge er den 200, og her er der ingen problemer; i England er den nul, i USA er den også nul, uden at der er nævneværdige problemer, så det er altså ikke noget tilfældigt tal, det er ikke noget, vi bare fandt på. Men vi viste respekt over for den kritik, der kom, ved at hæve grænsen fra 1.000 til 2.000, og jeg synes, det er ganske godt.

Kl. 11.30

Angående udlændinge: Jamen hvis man er statsborger her i landet, gælder reglerne jo for alle, uanset om man hedder Hassan eller Ole. Derfor mener jeg ikke, og jeg har heller ikke stået her og argumenteret for, at det ville fremme en karriere, at man skifter efternavn. Det har jeg aldrig argumenteret for, men det er klart, at uanset hvilken baggrund man har, gælder reglerne, og selvfølgelig har man også de muligheder, der er i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Kim Christiansen (DF):

Det er jo egentlig fantastisk at følge hele den debat, der er om navnelovforslaget, for det er jo tydeligt for enhver, i hvert fald for os, der sidder her i salen, at ikke engang hr. Per Ørum Jørgensen selv viser entusiasme og tror på det, han står og siger.

Hr. Per Ørum Jørgensen tror på de gode, konservative principper. Man skal have respekt for de døde, men hvad med at vise lidt respekt for de levende – de, hvis navne man nu vil kaste i grams? Apropos de mange henvendelser, hr. Per Ørum Jørgensen har fået, er jeg ikke sikker på, at alle de, der har henvendt sig, har talt dansk.

Så vil jeg godt lige rette hr. Per Ørum Jørgensens promilleregning lidt. Der er altså 30.000, der har protesteret, og det svarer efter min hovedregning til ca. 6 promille af den danske befolkning, så mit spørgsmål til hr. Per Ørum Jørgensen går egentlig på: Hvor er det pres fra befolkningen? Hvem i befolkningen er det, der har henvendt sig for at få navnelovgivningen ændret?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Tak til hr. Kim Christiansen for de mange spørgsmål. Jeg skal prøve at se, om jeg kan nå at svare på dem alle sammen.

Først må jeg indrømme, at jeg bliver lidt fornærmet, når hr. Kim Christiansen reelt siger, at jeg ikke selv tror på det, jeg står her og siger fra Folketingets talerstol. Undskyld, der skal meget til, men jeg synes ikke, det er fair at argumentere ud fra det, og jeg vil slet ikke gøre det til et spørgsmål om udlændinge eller danskere. Jeg vil bare sige, at i den lovgivning, vi gennemfører, er det jo ikke sådan, at der skal laves specielle regler for udlændinge i Danmark, og jeg håber ikke, det er det, hr. Kim Christiansen mener, for det er absolut ikke kønt.

Med hensyn til protesterne har vi ændret grænsen fra 1.000 til 2.000 navnebærere. Vi har taget hensyn til den kampagne, der har kørt, og jeg synes, det er en fin håndsrækning, for det var det, folk var bekymrede over, og det har vi taget hensyn til.

(Kort bemærkning).

Kim Christiansen (DF):

Det var absolut ikke min hensigt at fornærme hr. Per Ørum Jørgensen. Det var bare mit umiddelbare indtryk, men det kan selvfølgelig godt være, indtrykket har bedraget mig.

Det, jeg godt vil spørge hr. Per Ørum om her i anden omgang, er: Når man nu har lavet en 2-årig evalueringsperiode, vil man så, når man om 2 år finder ud af, at lovforslaget har været en katastrofe, tage folks navne fra dem igen? Er det sådan, jeg skal forstå det?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu kan jeg få lejlighed til at svare hr. Kim Christiansen på det, jeg ikke nåede før. Jeg har faktisk svaret på det én gang, men jeg vil da gerne gentage, at der gennem de senere år har været et massivt pres på Familiestyrelsen, på Justitsministeriet og på Familienministeriet fra borgere, som ikke kan forstå, hvorfor alle i deres familie ikke kan have det samme efternavn, og det har jo altså ikke kun været en eller to om dagen. Det har været et massivt pres, og det er selvfølgelig derfor, vi har gjort tiltag til at imødekomme den efterspørgsel, der er i det stille og tavse flertal i befolkningen.

Det andet spørgsmål kan jeg ikke huske, men jeg vil gerne svare på det lige om lidt.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kan oplyse, at lige i dette øjeblik der er der 25.360, der har protesteret, og det er det tavse flertal, som heldigvis ikke er helt tavst. Men at kalde ønsket hos de mennesker, som enkeltvis en gang imellem kommer med fuldstændig fjolde ønsker om navneforandring til plage for præster og kordegne, for det tavse flertals røst og implementere disse ønsker i en lov – for det er jo det, man reelt har gjort, efter hvad embedsmanden Michael Jørgensen i Familiestyrelsen, tidligere Civilretsdirektoratet, har oplyst – er fuldstændig galt.

Jeg har sjældent hørt en så indholdsløs og forvirret ordførertale. Hr. Per Ørum Jørgensen taler om, at parret, som lever sammen, skal skabe sig en ny identitet. Jamen hvad er det for noget? En identitet er ikke noget, man skaber på grundlag af en eller anden privat værdi, man har opfundet. En identitet er noget, man får givet historisk, bl.a. gennem sit navn.

Til sidst vil jeg sige, at hr. Per Ørum Jørgensen har fuldstændig ret, når han siger, at det ikke er os politikere, der har fundet på det. Det er simpelt hen ministre, der har overtaget det, som embedsværket har påpraktet dem, og bare nikket fromt til det hele uden at have nogen som helst holdning. Jeg tror ikke, at De Konservative er blevet kulturradikale, for kulturradikalitet er dog en eller anden form for holdning, men det her er total holdningsløshed.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Så kan jeg lige først svare på spørgsmålet fra hr. Kim Christiansen, om vi vil tage navnene tilbage. Nej, selvfølgelig vil vi ikke det.

Jeg må indrømme, at jeg måske bliver lidt nervøs over hr. Jesper Langballes mistillid til befolkningen. At tænke sig, at der er folk, der forstyrrer præster og kordegne! Er det ikke det, præster og kordegne er til for som folkets tjenere? Jamen det er da frækt, at en borger kan finde på at forstyrre præster og kordegne med de her ting.

Hvis man gør sig den ulejlighed at snakke med Familiestyrelsen, vil man vide, at der gennem mange år har været massive henvendelser år fra borgere, som ønskede at skabe en fælles ramme, en fælles identitet for deres familie, og det synes jeg ikke vi som politikere skal stå i ve-

jen for. Man kan have en politisk holdning, men lad være med at sige, at det er embedsmændene, der finder på det her. Selvfølgelig lytter vi til de gode råd fra sagkundskaben, men det her er en politisk afgørelse.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det var jo et svar, som overhovedet ikke var noget svar.

Det mærkelige ved det er, at hele proteststørmen jo viser, at der rent faktisk er holdning, karakter i befolkningen. Den er et udtryk for, at befolkningen gerne vil regeres. Man vil gerne være fri for, at der er fuldstændig frit slag i alle henseender, man vil faktisk gerne have, at der er nogle lovgivere, der sætter rammer i stedet for at splitte rammerne fuldstændig ad.

At sige, når man er konservativ og nålestribe og går med kongemærke i knaphullet, at man gør det for at styrke sammenholdet, er det rene forvirrede vrøvl. Det gør man, om ikke med det formål – for jeg tror såmænd ikke, der er noget politisk formål med det – men med den konsekvens, at man ødelægger ethvert udtryk for sammenhold.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Ja, borgerne vil gerne regeres, hvis man har som udgangspunkt, at folk ikke kan tænke selv.

Kl. 11.40

Når jeg hører den mistillid over for borgerne, mener jeg, at der eksplicit ligger i det, at når folk skifter navn, gør de det for sjov; det er bare noget, man gør. Men jeg har altså tillid til, at den enkelte familie i kongeriget skifter navn, fordi den har en relevant grund til det, og hvorfor skal vi dog forhindre den i det? Og vi har altså sat nogle spilleregler op. Vi frigiver 1 promille af navnene i Danmark, og det er da også et politisk valg, at vi ikke bare vil lave rent wild west på navneområdet. Vi har sat spilleregler op, modsat hvad man har i f.eks. England og USA, og i Norge har man oven i købet en væsentlig mere liberal navnelov, uden at det har givet nævneværdige problemer.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Når denne sag vækker så stærke lidenskaber, er det selvfølgelig, fordi den omhandler noget helt grundlæggende menneskeligt: Hvad er det til syvende og sidst at være menneske? Det er også

i den sammenhæng, at begrebet konservatisme kommer ind.

At være konservativ er at være tro mod sine forudsætninger. Jeg kan også sige, at det er at vedkende sig de bånd, som historien, slægten lægger på en, mens omvendt det, der ligger i et lovforslag som dette her, er det modsatte. Det er, at tilværelsen er et spørgsmål om at vælge selv, og tilvalgsprincippet er det modsatte af konservatisme.

Det, som altid er begrundelsen for tilvalgsprincippet, er kravet om friheden – just det, som hr. Ørum Jørgensen henholder sig til i sine indlæg. Derfor er forholdet jo, at navnet udtrykker noget dybt konservativt, og det, der ligger i dette navnelovforslag, der på enhver måde liberaliserer navnebegrebet, er derfor en ophævelse af konservatismen og af det egentlig sande menneskelige. Det er deraf, lidenskabene opstår, det er deraf, optagetheden kommer, og det er deraf, den store interesse i befolkningen kommer. Den modsvares ikke af en interesse her i salen, men den modsvares af en interesse i folket.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Tak til hr. Søren Krarup for lektien.

Jeg bliver altid bekymret, når folk fra andre partier filosoferer over, hvad det vil sige at være konservativ, for det kommer der sjældent ret meget godt ud af, og det kan vi jo også høre her. Hvis man udelukkende gør konservatismen til en stribe af navne, er det fuldstændig hundrede procent statisk, men som jeg var inde på i min ordførertale, respekterer man som konservativ den arv, man har fået, og har omsorg for de kommende generationer, og det fra det udgangspunkt, man i nutiden træffer sine beslutninger.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det kommer naturligvis ikke bag på mig, at hr. Ørum Jørgensen nu bruger ordet statisk som et argument imod en forståelse af konservatisme, men lad mig blot sige, at der er noget statisk i denne tilværelse. Der er noget, der hedder fødsel, der er noget, der hedder død, og der er noget, der hedder, at jeg er et forgængeligt, begrænset menneske, som lever i en ganske bestemt tilværelse, som jeg er blevet sat i af mine forældre.

Men tilbage bliver altså foragten for det, man godt kan kalde statisk, men som jeg godt kunne kalde eksistentielt – noget, som virkelig begrænser mig. Det er den foragt, der ligger i dette forslag til navnelov, det er dette dybt kulturradikale. Man dyrker tilværelsen som noget, man selv vælger – ikke som noget, man er forpligtet på, ikke som noget, man er fordret af, men som noget, man vælger selv. Dermed bliver alt lige gyldigt, dermed bliver netop navnet lige gyldigt, og det er oven i købet et konservativt parti og en konservativ minister, der er fortaler for det.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil godt gå tilbage til udgangspunktet. De gerninger, de handlinger, de ting, som har udgangspunkt i vore holdninger, hvor kommer de fra? Fra vores navn? Nej, de kommer fra den påvirkning, fra den dannelse, der er modtaget fra vore forældre, bedsteforældre, venner og bekendte, og det er den arv, der er væsentlig, for det er den, der udmøntes i praksis. Jeg kunne godt spørge hr. Søren Krarup, hvad et navn er i denne sammenhæng.

Kl. 11.45

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil gerne vende tilbage til ordførerens indlæg om, hvorfor Det Konservative Folkeparti kan finde på at stemme for det her tåbelige forslag.

Grundstammen lød for mig til at være, at man ønskede at sikre familien trygge rammer, og ved at gøre det her ville man kunne give tryggere rammer for de familier, hvor forældre egentlig ikke ville giftes, men gerne ville have det samme slægtsnavn.

Jeg tænker i mit stille sind på det der med at sikre en familie trygge rammer, for en af konsekvenserne ved at gennemføre loven er jo netop, at man får mulighed for at få et andet navn, og at der bliver flere navne at vælge imellem. Lad os nu antage, at en røveridømt, en falskmøntner eller en seksualforbryder er træt af sit navn – vi kunne f.eks. tage Peter Lundin, som allerede har fået et nyt navn ud fra dem, der er tilladte allerede i dag – mener De Konservative så ikke, at det bliver en større risiko for den enkelte borger at skulle opleve en, der tidligere er dømt for noget kriminelt, som bare har fået et nyt navn?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg tvivler på, at hr. Hans Kristian Skibby har læst lovforslaget. Man kan kalde det noget vrøvl, men det her lovforslag er altså meget, meget grundigt bearbejdet. Det er jo et arbejde, der er startet for to et halvt år siden. Der har været et navnelovsudvalg, der har beskæftiget sig med det her i et år og er kommet med nogle anbefalinger, og vi har oven i købet haft en politisk proces inden jul og nu igen her i foråret. Det er meget, meget grundigt gennemarbejdet; det er ikke noget vrøvl.

Så vil jeg sige med hensyn til Lundinteorien, at selvfølgelig har vi da kigget på det, selvfølgelig har Justitsministeriet da været inde at vurdere de her ting, og de har skønnet, at det ikke giver nogen problemer. Og som ordføreren jo selv sagde: Sådan er det jo også i dag. Der er ikke noget nyt der.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil da gerne takke for svaret fra den konservative ordfører, men jeg synes ikke, der var så meget svar i det.

Men det er jo altså sådan, at når man har en dårlig sag, som De Konservative har i det her tilfælde, er det meget nemt at gå på talerstolen og bare sige: Spørgeren har ikke læst på lektien; han har ikke sat sig ind i, hvad der står i det endelige lovforslag. Sikke noget sludder, skulle jeg hilse og sige. Jeg har været med til de her møder i Retsudvalget og har fulgt sagen fra starten af – i hvert fald fra jeg kom i Folketinget. Sådan er sagen altså.

Men ordføreren svarede ikke på mit spørgsmål: Bliver der større eller mindre risiko for, at folk, der har fået domme for seksualforbrydelser, dokumentfalsk, røverier eller andre ting, kan få andre navne at vælge imellem, hvis ikke de ønsker at bevare det navn, de har? Peter Lundin har fået det efter de nuværende regler, men reglerne bliver jo altså udbygget.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil gerne igen svare på, om der bliver større eller mindre risiko for, at forbrydere skifter navn. Det er akkurat det samme, for det kan de i dag. Man kan så sige, at forbryderne har lidt flere navne at vælge imellem, men det betyder ikke noget i praksis. Og når politiet siger, at det her

overhovedet ikke er noget problem med den teknologi, de har, så er jeg helt rolig.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har siddet og hørt en del af debatten og fik egentlig tanken, om man nu skulle tage ordet eller ej, for hvad nytter det? Når jeg så valgte at gøre det alligevel, var det på grund af det svar, hr. Per Ørum Jørgensen gav til hr. Søren Krarup tidligere.

Vi kan diskutere den enkelte nuance i sådan et lovforslag her, vi kan diskutere, lige præcis hvor snittet skal lægges i forhold til, hvilket navn man skal kunne tage eller ikke tage. Men det, der kom til udtryk i hr. Per Ørum Jørgensens svar til hr. Søren Krarup, var efter min opfattelse en fuldstændig manglende accept af et navns tilknytning til ens historie. Og det kan jeg simpelt hen ikke forstå at man som konservativ ordfører kan præstere heroppe fra talerstolen. Jeg kan simpelt hen ikke fatte det, og det bliver jeg nødt til at have uddybet.

Kl. 11.50

Jeg tror, at mange af os, som er forældre, har oplevet, hvordan vi har siddet og diskuteret i en familie, hvordan vores børn kan få et navn, der giver dem tilknytning til den slægt, de er en del af, til den forhistorie, de er en del af, lige præcis fordi det, at vi har et bestemt navn, er noget, vi i den grad forbinder med vores egen fortid og familiens fortid.

Så jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvordan hr. Jørgensen kan argumentere, som han gjorde over for hr. Søren Krarup for et øjeblik siden.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Tak for spørgsmålet, så der også bliver mulighed for at uddybe den del.

Jeg kan jo tage udgangspunkt i mig selv. Hvis teorien, som hr. Søren Krarup fremførte, skal være korrekt, så må man sige, at så er jeg kun præget af min fars slægt og ikke af min mors slægt. Og det er den holdning, jeg prøver at bringe frem her, at de holdninger, de værdier, som ens handlinger baseres på, jo ikke kommer fra ens navn. De kommer fra den erfaring, der bringes videre fra generation til generation. Det er reelt indhold, og det er det, der er min pointe. Det er dér, konservatismen er; det er handlinger, det er værdier, det er holdninger, som bæres fra generation til generation.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man bliver jo altså fuldstændig rundtosset, for hvis man anerkender, at der er sådan en forbindelse, så anerkender man da også, at der må være nogle begrænsninger for, hvordan man kan plukke navne ned fra juletræet. Så anerkender man da også, at der er sådan en sammenhæng, og så kan man da ikke være konservativ politiker og argumentere for en lovgivning, der gør det, at navne er noget, man sådan efter for-godtbeholdning kan lege med.

Lad os eksempelvis tage det ændringsforslag, vi fik nedstemt for et øjeblik siden, som sagde, at hvis det er sådan, at man i et papirløst samliv har fået en andens navn, så vil hr. Per Ørum Jørgensen mene, at det er fuldstændig naturligt, at man efter 2 års forelskelse dumper ned hos naboen og siger til vedkommende: Kunne du ikke tænke dig at få det navn, som jeg fik ovre hos din nabo? Det kan ske uden nogen som helst forbindelse, og hvor navne bliver sådan noget ligegyldigt noget.

Det er jo der, hr. Per Ørum Jørgensens argumentation fuldstændig knækker, han forsøger nu lige pludselig at holde fast i et eller andet med, at navnet er noget værdifuldt, i modsætning til det, jeg hørte i svaret til hr. Søren Krarup før. Og så siger han, at det i øvrigt ikke skal have nogen som helst konsekvenser i forhold til, hvem der kan tage hvilke navne.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Selvfølgelig er navnet da værdifuldt. Det er også det, jeg siger, når jeg siger, at det jo ikke er for sjov, hvis folk ønsker at skifte navn. Det er jo ikke noget, man bare lige gør, ligesom når man er i et supermarked og køber en pakke bleer til børnene. Det er jo ikke det. Der er jo en rationel grund til det; ofte – for langt, langt de fleste – begrundet i deres slægtsmæssige tilknytning. Sådan er det.

Det, jeg siger til hr. Søren Krarup, er: Konservatisme er ikke bare et spørgsmål om navne. Det er holdninger, det er værdier, det er handlinger, hvor påvirkningen fra vores forfædre og hensynet til de kommende generationer er det, der er afgørende.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu har vi jo hørt en hær af ordførere fra Dansk Folkeparti, og jeg synes, at det er fantastisk at

følge denne debat, som hr. Kim Christiansen fra Dansk Folkeparti så rigtigt formulerede det.

Hr. Søren Krarup stillede et spørgsmål til den konservative ordfører, hvor udgangspunktet var, at navnet er noget, der begrænser den enkelte som individ. Men er det ikke det, der er hele pointen, at der lever 600.000 mennesker i familier, som har det udgangspunkt, at de lever i et papirløst forhold, og hvor navnet i øjeblikket begrænser deres muligheder? Den nuværende navnelov begrænser den moderne familiepolitik; den moderne familiepolitik, som seks partier her i Folketinget bredt er enige om. Er det ikke det, der er tilfældet?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det var da i hvert fald et spørgsmål af en anden karakter, må jeg sige.

Jeg kan da kun bekræfte, at det er naturligt, at vi som lovgivere i 2005 tilpasser lovgivningen, så den passer til det samfund, vi lever i. Og det er klart, at med de familiemønstre, vi har i dag, må vi også tilgodese den efterspørgsel, der er i befolkningen.

Kl. 11.55

Med blikket rettet mod Norge, hvor man har lavet en voldsom liberalisering – en grænse på 200 navne i forhold til de 2.000 i Danmark – og hvor der ikke har været nogen problemer, må vi sige, at vi heller ikke forventer nogen problemer med det her lovforslag i Danmark. Tværtimod vil de 600.000, der lever papirløst, få ekstra fleksibilitet og nogle nye muligheder og mulighed for at skabe en fælles identitet og ramme omkring deres familieliv.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Også jeg fik lyst til i denne her lidt ophidsede debat, som bl.a. handler om spørgsmålet om relationen mellem navn og identitet, at spørge hr. Per Ørum Jørgensen, hvorvidt han kan bekræfte, at kvinder gennem århundreder faktisk har skullet aflevere deres pigenavn i det øjeblik, de blev gift. For nogle har det været at aflevere deres identitet i samme øjeblik – noget, som Dansk Folkeparti ikke beskæftiger sig voldsomt meget med – for andre har det måske bare været i orden og en naturlig del af det at blive gift. Hvem skal gøre sig til dommer over det?

Men hvad er forskellen til nu? Er forskellen ikke, at vi nu lader folk selv bestemme, hvorvidt navnet har noget at gøre med deres identitet el-

ler det ikke har? Jeg kan da allerede konstatere, at for nogle her i salen har det vældig stor betydning, og hvis ikke lige man har sit navn, så falder det hele sammen, for andre har det ikke den store betydning.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det kan jeg bekræfte. Lovforslaget rummer jo den fleksibilitet – også ud fra tankegangen om, at mennesker er forskellige.

Jeg vil også gerne gentage, at når folk skifter navn, så er det jo ikke for sjov. Det er jo ikke bare, at de er ude at shoppe i storcenteret. Det er jo, fordi de har en rationel grund til i deres familie at skabe en fælles identitet, en fælles ramme, og det synes jeg er ganske fortræffeligt at vi som politikere giver mulighed for.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg kan forstå, at hr. Per Ørum Jørgensen ser stort på de værdier, der er for familier, der har et familienavn. For mit vedkommende har jeg et familienavn. Der er heldigvis ikke så mange af os endnu, så vi kommer ikke over de grænser, som hr. Per Ørum Jørgensen taler om.

Der bliver talt så meget om 600.000, der bliver frit stillet. Men hr. Per Ørum Jørgensen glemmer jo de værdier, der ligger for de ca. 70.000 familier, der har et navn, der hidtil har været beskyttet, og som hr. Per Ørum Jørgensen vil låse op for. Når man regner personer ud på de 70.000 familier, så er det måske 2½-3 millioner mennesker, der har en værdi i deres tilknytning til familienavne, som hr. Per Ørum Jørgensen ser stort på i det tilfælde her.

Der har vi så den holdning i Dansk Folkeparti, at vi meget gerne vil tage hensyn til de her 3 millioner mennesker, som lægger værdierne i det, at man har en tilknytning til sin familie.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg tror, der kom et nul for meget på, men det kan vi diskutere.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Man bliver da i hvert fald bekræftet i, at Dansk Folkeparti fik vælgerfremgang ved sidste valg, med de kommentarer, der kommer efterhånden.

Jeg ser ikke stort på nogen værdier, og jeg ser heller ikke stort på, at der er folk, der har beskyttede navne, som de ønsker at videreføre, og som

giver respekt, for vi har jo lavet de mekanismer i den her lov, der giver beskyttelse.

Jeg har hørt mange, som har sagt noget om, at de er 12, der hedder et eller andet, eller at de er 14, der hedder et eller andet. Vi har en grænse, der hedder 2.000. Vi frigiver 1 promille; 1 promille er det, vi frigiver. Så vi har i lovforslaget taget højde for og vist en behørig respekt for de her navne.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det er netop det, hr. Ørum Jørgensen ikke gør. Det er jo sådan med det her, at hvis man bor sammen med en kæreste i 2 år og vedkommende så beslutter sig for, at man ikke skal være sammen mere, og man har fået fællesnavn og vedkommende tager navnet med og får en ny kæreste, så er der jo ikke nogen beskyttelse af de her familienavne. Det er jo undtaget fra reglen. Det var det, vores ændringsforslag skulle have bakket op om at sikre.

Kl. 12.00

Men der blev lukket op for, at man fjerner beskyttelsen af familienavnet. Det er det, hr. Per Ørum Jørgensen ser stort på, og det er meget beklageligt, for jeg er hundrede procent overbevist om, at det i bund og grund ikke er konservativ politik, at man skal give de beskyttede familienavne fri.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg kan da godt gentage mit svar fra før. Det her lovforslag er et afbalanceret lovforslag, der tager hensyn til dels de beskyttede navne, ved at vi sætter en grænse på 2.000, dels den efterspørgsel, der er i den danske befolkning år 2005, hvor en moderne familie gerne vil have mulighed for og fleksibilitet til at skabe en fælles ramme for deres familieliv. Jeg synes, lovforslaget tager højde for begge dele, og det er derfor, det er et godt lovforslag: Det er afbalanceret.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger til den konservative ordfører. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Om ikke så lang tid vedtager Folketinget regeringens forslag til en ny navnelov. Navneloven vil efter Dansk Folkepartis overbevisning gøre op med nogle principper, som vi i Dansk Folke-

parti holder meget af, og vi ser ingen grund til at gøre op med disse principper.

Lovforslaget bliver bogstavelig talt trukket ned over hovedet på borgerne. Det er et problem. Det er også et problem, at et flertal i Folketinget nu vil udvande det kulturhistoriske, der ligger i slægtsnavne og særlige familienavne.

Navneloven har været lang tid undervejs. Den har fået ris og ros, dog mest ris. Et navnelovsudvalg har siddet i en lukket kreds og fået en fiks idé. Navneloven skal tilpasses det moderne samfund, det har været det altoverskyggende argument. Et argument, som altid bliver brugt, når der ikke er andre argumenter. Folketinget må ikke værne om det, som visse personer kalder for reaktionært: ægteskab og slægtsfølelse. Det er for gammeldags, det er ikke tidsvarende.

Sådan har kritikken været, når Dansk Folkeparti har fremført sine holdninger i forbindelse med dette lovforslag. Ja, sågar De Konservative har bakket op om denne kritik af Dansk Folkeparti. Men hvad er der egentlig galt, når man pointerer, at hele formålet med et fælles efternavn er at markere ægteskabet og det løfte, som ligger i ægteskabet, som det er i dag?

Hvis et par ønsker at danne en fælles ramme om deres familieliv, og hvis de ønsker, at der i den fælles ramme skal indgå et fælles efternavn, så kan de blive gift i kirken eller hos et andet anerkendt trossamfund i Danmark. Man behøver ikke engang gå i kirke, man kan gå på rådhuset og her markere og sværge troskab til hinanden og efterfølgende tage et fælles efternavn.

Med den nye navnelov skal man blot være kærestere og samboende i 2 år, så kan man tage et fælles efternavn, og hvis man finder en ny kæreste, kan man lade den tidligere kærestes efternavn vandre i flere led, uden at den oprindelige bærer har givet sit samtykke. Det er rent ud sagt en smule latterligt, men ikke desto mindre er det snart gældende lov her i landet.

Hele forløbet har været et mærkeligt forløb. En teknisk gennemgang af lovforslaget viste, at navneloven gav mulighed for, at et fornavn kunne tages som et efternavn. Det blev heldigvis opdaget og ændret i sidste øjeblik. Navnelovsudvalget havde 2 år til at opdage det, men de opdagede intet. Det er ikke særlig betryggende taget i betragtning, at udvalget som sagt har haft 2 år til at tænke over tingene i.

Hvad har de ellers glemt at tage hensyn til? For de hensyn, der er taget, er åbenlyst ikke taget til fordel for dansk kultur.

Regeringen er ikke bekymret over denne omfattende liberalisering, hører man. Men ikke desto mindre vil regeringen efter 2 år tage navneloven op til revision. Det åbenlyse spørgsmål står og svæver i vinden: Hvad nu hvis liberaliseringen er løbet løbsk? Skal staten så gå ind og fratage folk deres i mellemtiden erhvervede navn? Det hænger jo ikke sammen. Derfor er den revisionsklausul nytteløs, men det er det bedste, der kan komme ud af det.

Gennem hele forløbet har regeringen og specielt Det Konservative Folkeparti hævdet, at en grænse på 1.000 var mere end rigeligt for at beskytte danske navne. Men 4 dage før tredjebehandlingen kommer ministeren med et forslag, der vil hæve grænsen til 2.000.

Hvorfor nu det? For de eneste to personer fra regeringen, der har udtalt sig i denne sag, den konservative familieordfører og den konservative familieminister, har i indlæg på tv og i radioen forsvaret grænsen på 1.000. De andre, der har udtalt sig fra regeringsholdet, har udtalt sig negativt og sjovt nok udtrykt de samme kritikpunkter, som Dansk Folkeparti har. Så kan man tænke over det.

Det har været et mærkeligt forløb, og regeringens kurs har ikke gjort nogen klogere på regeringens politik, tværtimod. Hvis man havde et reelt ønske om at imødekomme kritikken, var man gået mere drastisk til værk, og man havde lyttet til argumenterne bag kritikken.

Kl. 12.05

Over 25.000 danskere har protesteret til regeringen, alle indlæg i aviserne har været imod den nye navnelov, og alle henvendelser til Retsudvalget har været imod den nye navnelov. Hvor er det folkelige pres, som der ifølge De Konservative er for at få denne lovændring?

Dansk Folkeparti anerkender behovet for en vis modernisering af navneloven, men udgangspunktet skulle ikke have været taget i en lukket kreds. Udgangspunktet burde have været taget i den nuværende navnelov og de principper, som findes i denne.

Et tungtvejende argument for den nye navnelov har været hensynet til fremmede navneskikke. De vil nu blive ligestillet med dansk navneskik. Det har aldrig været og det vil aldrig blive Dansk Folkepartis politik at tilrettelægge dansk lovgivning efter, hvad der er tradition for i udlandet. Kommer man til et land, skal man naturligvis indordne sig under det lands regler og lovgivning, ikke omvendt. Vi skal ikke tilrette-

lægge vores lovgivning efter en indvandring, som folket ikke har ønsket.

Problemet har fra starten af været, at regeringen har trængt sig selv op i en krog, og nu ser vi en borgerlig regering, som ikke er i stand til at gennemføre borgerlig politik. Dansk Folkeparti ville ellers gerne lægge stemmer til en navnelov, men ikke en navnelov, som ikke engang respekterer noget af det mest grundlæggende i samfundet.

Jeg vil afslutningsvis endnu en gang på Dansk Folkepartis vegne udtrykke forundring over, at en borgerlig regering vil være med til denne lovændring, ja, sågar fremsætte denne lovændring. Faktisk har modstand mod navneloven intet med politik at gøre. Det har med sund fornuft at gøre, men det er åbenbart så som så med den sunde fornuft her for tiden.

Sådan er politik i år 2005, eller er den nu også det? Folketingets medlemmer kan stadig nå at trykke på den røde knap en sidste gang inden sommerferien. For inderst inde er flertallet af medlemmerne i Folketinget vel fornuftige mennesker.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Dansk Folkepartis ordfører talte om, at den her lov vil parkere ægteskabet. Jeg prøver sådan set at forstå, hvad det er for et ræsonnement, der gemmer sig bag. Hvis jeg forstår det ret, er det sådan, at fordi samlevende får samme rettigheder som de mennesker, der er gift, vil det udhule ægteskabet. Og når ægteskabsinstitutionen bliver udhulet, er der færre, der får lyst til at gifte sig. Det er en skidt udvikling set med Dansk Folkepartis øjne. Fair nok, det kan man mene, men så må konklusionen i Dansk Folkepartis øjne jo være, at folk i dag hovedsagelig gifter sig for at få et fælles navn.

Tænk, jeg synes i virkeligheden, det er en grov undervurdering af ægteskabsinstitutionen. Jeg skal ikke gøre mig klog på, hvorfor folk gifter sig, men jeg tror, de gifter sig af mange grunde, også meget mere omfattende grunde end bare at få et navn. Måske fordi de tror på Gud. Det kunne være. Det skal jeg heller ikke gøre mig klog på. Det er der nogle der ved meget mere om end jeg i denne sag.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det synes jeg var noget vrøvl. Folk gifter sig af mange grunde, det er fuldstændig korrekt. Jeg

håber, at folk gifter sig af kærlighed, og så er symbolet på den kærlighed det fælles efternavn. Det var det, jeg sagde i min ordførertale, og den symbolik den går så bort, i og med at man lige stiller ægteskabet med et almindeligt parforhold.

Og så til alle de 600.000 mennesker, som lever papirløst i Danmark: Hvis de ønsker den ramme om deres familieliv, og hvis de ønsker, at der i den fælles ramme skal indgå et fælles efternavn, er der altså tradition for i Danmark, at man, hvis man har det ønske, bliver gift. Man kan blive gift på forskellig vis. Man kan få en borgerlig vielse, man kan gå i folkekirken, man kan gå til et anerkendt trossamfund. Det er de muligheder, der er i dag.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

I Dansk Folkeparti stiller man ikke sit lys under en skæppe. Man tøver ikke med at gøre sig klog på, hvorfor folk gør det ene eller det andet. Dansk Folkepartis ordfører siger, at folk gifter sig af kærlighed. Ja, det må man da håbe. Og så siger han, at navnet er et symbol på det.

Den helt grundlæggende forskel mellem os og Dansk Folkeparti er, at vi er ikke sådan nogle, der render rundt og tror, at vi ved, hvorfor folk gør det ene eller det andet. Det grundlæggende er, at det må de selv afgøre. Jeg synes, det er at overgøre sin egen betydning i den her verden, når man render rundt og tror, at man ved, hvorfor folk beslutter sig for at gifte sig eller ikke gifte sig.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu kan man selvfølgelig godt vælge at blive politiker, fordi man ønsker, at det hele skal være fritsvævende, og at der skal være frit valg på alle hylder. Det kan man godt. Jeg har nu valgt at blive politiker, fordi jeg har nogle holdninger, og fordi jeg har nogle værdier og principper, som jeg ønsker at præge befolkningen med. Det er derfor jeg er politiker, det ser jeg som en af mine fornemste opgaver, og det vil jeg naturligvis blive ved med.

Kl. 12.10

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Inderst inde er flertallet af Folketingets medlemmer vel fornuftige, sagde Dansk Folkepartis ordfører, hr. Martin Henriksen. Det ved jeg ikke om

de er. Så tror jeg, de havde stemt anderledes ved nogle af de mange afstemninger, vi har haft de sidste par dage. Sympatiske, venlige, omgængelige, ja, men om de er fornuftige, kan man sætte spørgsmålstegn ved. Det er jo derfor, vi er i forskellige partier.

Jeg har lyst til at sige noget helt andet: Andersen, Christensen, Christiansen, Frederiksen, Hansen, Henriksen, Jakobsen, Jensen, Larsen, Madsen, Nielsen, Olsen, Petersen, Rasmussen, Simonsen, Svendsen og Sørensen. Det er nogle af de knap 200 navne, som vi nu er så flabede at frigive. Er det virkelig så stort et problem, vil jeg gerne spørge hr. Martin Henriksen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Der er 90.000 navne, som frit kan afbenyttes i dagens Danmark, og vi ser sådan set ikke nogen grund til at udvide den ramme. Vi synes, der er rigeligt at vælge imellem, når der er 90.000 navne. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu havde jeg sådan set heller ikke regnet med et svar, og jeg synes også mit spørgsmål talte nok for sig selv. Men der er blevet gået lidt op i antal i denne her diskussion, antallet af navne, antallet af underskrifter. Her faldt jeg over en gammel pressemeddelelse fra en hjemmeside, der hed kandetpasse.dk.

33.473 danskere skrev under på, at de ikke ville have ændret på ulandsbistanden, da VKO overtog magten i 2001. Det gjorde ikke noget synderligt indtryk dengang. Nu skal 25.000 mennesker, der i øvrigt kun er repræsenteret af et enkelt parti i Folketinget, så ændre det hele, fordi de giver deres underskrift på en tilfældig hjemmeside.

Regeringen har jo lyttet, vi Radikale ville ikke have lyttet, det indrømmer jeg gerne, men man skal ikke overvurdere sine egne tal, og det der med, at alle indlæg har været imod navneloven, passer jo ikke. Det passer ganske enkelt ikke.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg tror, jeg læste et enkelt indlæg i Politiken, jeg tror, det var i søndags, som var for navneloven, og så var der et indlæg i Ekstra Bladet her forleden dag, som mente, at det var noget pjat. Det var det eneste. Alle andre har været imod.

Og så det der med Sørensen, Madsen og Jensen. De har lige så meget ret til at værne om deres familienavn som adelige mennesker har, eller hvad det er. Det synes jeg da er ganske legitimt, og det der med, at man begynder at bringe ulandsbistand ind i en debat om navneloven, ved jeg ikke om er udtryk for radikal politik, eller hvad det er.

Det er også meget bemærkelsesværdigt, at der ikke er nogen Konservative, der stiller spørgsmål til mig. Det er bemærkelsesværdigt, at De Radikale og De Konservative kan bekræfte hinanden i den her sag, og at der så slet ikke er nogen Konservative eller nogen fra regeringen, der ønsker at stille spørgsmål til Dansk Folkepartis ordfører, når Dansk Folkeparti stiller sig til rådighed og siger: Så kan I stille spørgsmål. Så vil de ikke stille spørgsmål, men de trykker alligevel på de grønne knapper om lidt.

I pressen har vi hørt, at de har givet udtryk for, at de har de samme kritikpunkter som Dansk Folkeparti. Det er jo uforståeligt. Men tillykke til De Radikale, for det her er en sej affære.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en fra Dansk Folkeparti, der ønsker at stille spørgsmål til Dansk Folkepartis ordfører. Det er hr. Jesper Langballe, og jeg gør opmærksom på, at det skal være et spørgsmål til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er et spørgsmål. Det er i og for sig her til sidst nu halvvejs besvaret. Men jeg vil godt lige have hr. Martin Henriksen til at udbygge det svar, for det er jo rigtigt nok, at det ikke er fine navne som Ammitzbøll og Barfoed, der nu er truede. Det er rigtigt nok, at det, som man hørte hr. Ammitzbøll sige med en vis, synes jeg, undertone af foragt, er sådan noget vulgært noget som Jensen, Petersen, Rasmussen osv.

Vil hr. Martin Henriksen bekræfte, at navneloven altid har været betraget som en beskyttelseslov, og at den beskyttelseslov ikke kun har været anset for en beskyttelse af fine navne som f.eks. Ammitzbøll, men faktisk også af Jensen og Petersen, selv Henriksen?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det vil jeg gerne bekræfte.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så går vi videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er den radikale ordfører, fru Charlotte Fischer.

Kl. 12.15

Charlotte Fischer (RV):

Lad mig allerførst slå fast, at for os i Det Radikale Venstre er det her en gennemgribende fornøftig modernisering af det, der i virkeligheden er en gammeldags og formynderisk lov, der er ude af trit med de holdninger, som trives i befolkningen generelt. Og her er 25.000 jo altså ikke lig hele befolkningen.

Der har været en utrolig ophidset slutspurt, som også har fået beskyldningerne til at fyge om, at det er udemokratisk, at der er foregået en lukket proces, og jeg ved ikke hvad, selv om det har været helt efter bogen med, at man har nedsat et udvalg, som har udarbejdet en utrolig grundig betænkning på over 300 sider. Og vi følger her i Folketinget sådan set næsten til punkt og prikke de anbefalinger, som de her mennesker er nået frem til efter at have tænkt sig grundigt om.

Jeg synes næsten, at der har været tale om en, ja, man fristes til at kalde det en diabolisering af hele det her lovforslag, og en fornemmelse af, at det vil bringe landet helt ud på en glidebane, næsten skabe ragnarok, når der i virkeligheden er tale om en fornøftig liberalisering, som ikke vil skabe noget, der ligner en syndflod på det her område. Vi taler om, at 1 promille af 160.000 navne frigives. Det er efter min vurdering ikke noget stort dramatisk skridt.

Vi havde i virkeligheden helst set, at man ikke havde taget det her yderligere skridt med at hæve grænsen fra 1.000 til 2.000. Det synes vi ikke var nødvendigt. Alle var enige om, at det var en god idé – altså os, der står bag – og vi så ikke nogen grund til at hæve grænsen. Det bliver nu gjort og fint, vi stemmer for lovforslaget alligevel.

Jeg synes, at debatten her har vist, at der er nogle klare fronter. Man kan så sige, at Dansk Folkeparti står klart isoleret i den her sag, og jeg må indrømme, at det glæder mig rigtig meget. Jeg synes, at vi hører nogle foruroligende toner fra Dansk Folkeparti og ikke mindst i dag, hvor hr. Søren Krarup lige pludselig bringer sig selv til at tale om, hvad det sande menneske er.

Jeg synes, at det er uhyggelig snak. Man kan måske også sige, at det er lidt ud ad en tangent, når vi taler om navnelovgivning, at svinge sig så

højt op i lianerne. Det her med at vide og tage patent på, hvad det sande menneske er, er for mig meget skræmmende tale. Man kan sige, skal man tage skridtet fuldt ud, at den slags overbevisninger kun har ført det værste med sig i denne verden. Lad os holde fødderne på jorden.

Der er en klar værdidebat i den her sag, og det har jeg sådan set sat pris på. Det er faktisk det sjoveste lovforslag, jeg har haft ansvaret for, fordi der er en ægte værdidebat i det, og det synes jeg er fint. På den måde synes jeg også, at det er fint, at Dansk Folkeparti slås for nogle klare værdier, som man tror på i Dansk Folkeparti.

For os er der tre værdier, vi kæmper for, og hvorfor vi synes, at den her lov er særdeles fornøftig.

Det første princip handler om, at den enkelte skal kunne bestemme, hvad han eller hun gerne vil hedde. Vi synes, at der skal tungtvejende grunde til, at nogen kan forhindre noget menneske i at kalde sig det, han eller hun gerne vil hedde. Det er helt grundlæggende, og det er også det, Navnelovsudvalget har lagt til grund.

Det andet princip handler om ligestilling mellem samlevende og gifte. For os er det vigtigt, og det hører til i det moderne samfund. Der er 600.000 mennesker, der har valgt at leve på den måde, og jeg ser ikke nogen grund til, at de skulle stilles dårligere af den grund. Der går ikke noget fra de gifte, fordi man giver nogle muligheder til folk, der bor sammen. Alt i alt er det kun et fremskridt, og det er et fremskridt, som passer til vores verden, sådan som den er.

Det tredje princip er, at den her lov giver noget ekstra plads til vores nye medborgere. Den understreger, at vi er et åbent samfund. Den giver plads til, at man også kan tage udenlandske navnetraditioner med, og det understreger jo alt i alt det, der er vigtigt for os, nemlig at Danmark er et samfund i udvikling, at vi er et åbent og udøgmatiske samfund.

Det her er ikke den glade klondikeliberalisering, hvor vi ikke har nogen regler tilbage. Man behøver bare at løfte lovforslaget med alle bemærkningerne. Det er faktisk en af de tykkere love, vi har.

Så det er altså ikke sådan, at det bliver den glade liberalisering. Der er stadig masser af regler, der styrer både efternavne, mellemnavne og fornavne. Men det er en lov, der passer til Danmark og til os, hvis vi gerne vil være et moderne samfund. Det har været vigtigt for os, og derfor støtter vi lovforslaget varmt og helhjertet.

Kl. 12.20

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der var jo noget rigtigt i fru Charlotte Fischers ordførertale. Det er jo fuldstændig rigtigt, at behandlingen af det her lovforslag markerer nogle klare skillelinjer i dansk politik. Den radikale ordfører var også inde på, hvor netop den skillelinje går, lige præcis i den sidste del af ordførerindlægget, hvor hun kom ind på, at Det Radikale Venstre ønsker en ligestilling mellem samlevende og gifte.

Derfor må jeg spørge fru Fischer, om ikke det er rigtigt antaget, at Det Radikale Venstres indgang til det her lovforslag er fuldstændig naturlig, set i lyset af at man ønsker en sådan ligestilling, at man ikke ønsker at have en differentiering, altså en forskel på de vilkår, der gælder for folk, der vælger at være gift med hinanden, og dem, der blot vælger at være samlevende. Det er i virkeligheden det reelle skel, altså hvorvidt respekten for ægteskabet giver nogle andre retningslinjer, end når man vælger ikke at være gift.

Vi får på et senere tidspunkt også diskussioner om arvelov og den slags ting, og der ved vi også, at den radikale holdning går igen i forhold til de her principper. Det er derfor, at det er så uforståeligt for os, at skellet, hvis jeg kan få det her bekræftet, så lige præcis går, hvor det går, for her troede vi, at vi havde meningsfæller, bl.a. hos De Konservative, i den kamp mod Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jo, det kan jeg sagtens bekræfte, men jeg synes, at der er en vigtig ting at understrege i den her sammenhæng. Dansk Folkeparti sætter jo lighedstegn mellem ægteskab og familie, og det tror jeg i virkeligheden ikke at selv en konservativ gør på samme måde.

Også som jeg hørte ministeren, kan man sige: Det vigtige er også respekten for familien, ikke bare respekten for ægteskabet. Der er nogle familier, der lever i et ægteskab, men der er mange familier, der lever som familie uden at være gift, og det vigtige for mig er respekten for familien. Og hvis jeg var konservativ, ville jeg egentlig synes, at det var godt nok, men nu er jeg radikal, og jeg kan sagtens bekræfte, at for os er det vigtigt at sidestille de to.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er glad for den bekræftelse, for fru Charlotte Fischer siger det her med, at det at leve i et samlevende parforhold, altså ikke at indgå et ægteskab, er godt nok.

Det vil det givet være for mange, men det er jo ikke det samme som at sige, at det ikke skal have nogen betydning, om man vælger at tage det næste skridt, nemlig at indgå ægteskab. Og som vores ordfører rigtigt har tilkendegivet, har det her ikke noget med religion at gøre, for man kan få en borgerlig vielse, hvis det er den måde, man ønsker at blive viet på.

Selve princippet om, at der er en forskel på det familieliv, man etablerer, hvis man bekræfter hinanden på en mere forpligtende måde, altså hvis man vælger at indgå et ægteskab, er lige præcis, hvor vi har noget helt fundamentalt, og hvor der er en absolut forskel på det at være radikal og det at være Dansk Folkeparti. Og det er her, vi ikke kan forstå, at De Konservative og Venstre stiller sig på Det Radikale Venstres linje i forhold til, hvor skellet går i dansk politik.

Jeg kan godt forstå, at Det Radikale Venstres ordfører i dag glæder sig, for det her markerer et markant nybrud i forhold til, hvad familieopfattelse er, hvad ægteskabet er, og hvad vi baserer ægteskabet på. Det er jo en faretruende udvikling, også i lyset af at det næste, vi kommer til at diskutere i forhold til de her emner, lige præcis er det her med arvemuligheder og den slags.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg håber da, at vi også kommer til at diskutere det, når vi tager arvemuligheder osv. op, og der skal ikke være nogen tvivl om, hvor vi vil stå i den sag, for vi ønsker, at der skal være en ligestilling mellem samlevende og gifte.

Når hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at det er vigtigt for Dansk Folkeparti, at der er en forskel på at være gift og være samlevende – man skal have nogle ekstrarettigheder, når man er gift i forhold til at være samlevende, og sådan skal det bare være – kunne jeg egentlig godt tænke mig på et tidspunkt at høre hvorfor, og det bliver der sikkert rig lejlighed til.

Kl. 12.25

Hvad er argumentet for, at der skal være flere rettigheder, når man er gift? Det kan i hvert fald ikke være for at glæde dem, der bor sammen. Bliver man glattere af at være gift? Det ved jeg ikke, men spørgsmålet er, om det er en frygt for,

at færre vil blive gift, hvis der ikke er de her ekstra rettigheder. Er det det, der er tanken bag?

Jeg spørger, fordi jeg har svært ved at se det, og jeg vil kun sige som før: Jeg tror, at mennesker bliver gift af mange grunde, også af mange andre end den, der handler om at få et navn.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Inden vi går videre i rækken af korte bemærkninger til den radikale ordfører, kan jeg sige, at jeg har sat en streg på mit papir. Der er stadig væk en lang række korte bemærkninger, og der er så nogle ordførere, der har mulighed for at få ordet, og så er der en række privatister, og jeg ved, at ministeren også vil sige noget.

Foreløbig går vi videre, og der er ikke flere, der kommer på til korte bemærkninger til fru Charlotte Fischer, men der kommer lejlighed nok senere til andre ordførere eller ministre.

Så går vi videre i de korte bemærkninger. Den næste er hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

I betragtning af det sidste svar til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg spørge fru Charlotte Fischer om noget andet, end jeg egentlig havde tænkt mig.

Nej, Dansk Folkeparti sætter ikke lighedstegn mellem ægteskab og familie. Det ville simpelt hen være logisk nonsens. Men Dansk Folkeparti siger, at ægteskabet som familieretsbærende institution er det vigtigste værn om familielivet, vi overhovedet har. Det er især et værn imod statens indblanding, og sådan har ægteskabet faktisk fungeret siden 1500-tallet, hvor vi har haft en klar statslig ægteskabsordning.

Og i virkeligheden har den respekt om familien, om familiens integritet og dens ret til at undgå fremmed indblanding også været til stor glæde for ugifte samlevende, som så at sige har arvet den respekt, der står om ægteskabet, når de lever i et ægteskabslignende parforhold.

Må jeg så ikke lige ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Nej, ikke i denne omgang.

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Hr. Jesper Langballe siger, at ægteskabsinstitutionen er det vigtigste værn mod statens indblanding. Jeg synes egentlig, at det virker som

lidt af en cirkelslutning. Først vil Dansk Folkeparti give ægteskabsinstitutionen nogle særlige rettigheder, og bagefter kan man bruge de der særlige rettigheder til at argumentere for, at ægteskabsinstitutionen er et særligt værn mod statens indblanding.

Det forekommer mig altså at være en cirkelslutning, hvor det kan man godt mene, men i givet fald har vi selv her i Folketinget nøglen til at sige, at hvis vi vælger ikke at give de her særlige fortrin til ægteskabsinstitutionen, er det jo heller ikke på samme måde. Så vil både den samlevende institution og ægteskabsinstitutionen være samme værn mod statens indblanding. Det synes jeg da ville være fint.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Må jeg ikke sige til fru Charlotte Fischer, at det faktisk er meget morsomt med det, hun kalder en cirkelslutning, for den cirkelslutning er selve retsstatens pointe.

Vi kunne tage et andet eksempel: Staten, lovgivningsmagten udstyrer en tiltalt i retten, en der er tiltalt for en forbrydelse, med en retssikkerhed, der skal beskytte den pågældende mod staten, som anklager den pågældende. Sådan er det i en retsstat, at der er den cirkelslutning, at staten skaber rettigheder – det skal den – som beskytter den enkelte mod staten.

Så vil jeg også godt lige sige, at fru Charlotte Fischer tager fejl, hvis hun tror, at fremmede medborgere ikke har kunnet medbringe deres egne navneskikke. Jeg har døbt og navngivet bunker af tamilske børn med tamilske navne.

KI: 12.30

Til slut vil jeg gerne stille fru Charlotte Fischer et spørgsmål. Der er en fantastisk samklang mellem hende og De Konservative i den her sag. Det er ikke bare den samme knap, de trykker på om lidt, de bruger også de samme argumenter. Vil fru Charlotte Fischer svare på, om det i virkeligheden er konservatisme, hun giver udtryk for: Det tror jeg at hr. Per Ørum Jørgensen vil sige.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det er i hvert fald konservatisme, at vi skal holde os til det antal sekunder, man har, og det beder jeg hr. Jesper Langballe og andre gøre i den fortsatte debat, så vi er færdige inden midnat med de resterende lovforslag.

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Med hensyn til alt det her med værn og rettigheder vil jeg bare gøre kort proces og sige, at vores ønske netop er at give ens rettigheder til både dem, der bor sammen, og dem, der er ægtefolk. Jeg kan stadig ikke rigtig se, hvad begrundelsen skulle være for at stille de to forskellige samlivsformer forskelligt.

Så vil jeg med hensyn til udlændinge sige, at det her lovforslag sådan set bare giver bedre plads og følger med den udvikling, der er i forhold til at indtage udenlandske navnetraditioner.

Endelig vil jeg sige, at det her lovforslag for os er sund fornuft. Det er hverken specielt konservatisme eller noget andet. Det er sund fornuft, en modernisering og et skridt væk fra den utrolig formynderiske lov, vi har haft, og som efter min overbevisning ikke passer til det samfund, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo en ganske spændende debat, fordi den er principiel, og jeg vil sige, at jeg trods alt hos fru Charlotte Fischer hører en vis saglig interesse i at forstå, hvad vi taler om. Derfor blev jeg noget skuffet over det der lidt billigt demagogiske med at min tale om, hvad det er at være menneske, skulle rumme noget uhyggeligt. Jeg kender fuldstændigt den retorik, og det er jo fuldstændig hul i hovedet.

Må jeg sige, at jeg ganske rigtigt taler ud fra, hvad jeg mener det er at være sandt menneske. Og det er det, kristendommen siger, nemlig det at være Guds skabning, der som sådan er sat ind i en verdslig, historisk betinget tilværelse, hvor der er grænser, fordi der altså netop er historie.

I modsætning til det er fru Charlotte Fischer og tydeligvis også Det Konservative Folkeparti med dette lovforslag tilhængere af det, som hun selv bestemte som sit første punkt, nemlig at mennesket bestemmer selv. Det er hendes tale om, hvad det er at være sandt menneske. Og jeg kan sige, at det er oplysningstidens dyrkelse af det selvoptagne, selvskabende menneske.

Jeg siger, at den forståelse ganske rigtigt rummer en utrolig foragt for den virkelighed, der bl.a. består af begrænsninger, af bånd, af et navn, der forpligter og binder mig, og derfor er fru Charlotte Fischers udgangspunkt også en

utrolig foragt for den virkelighed, der rummer en næste. Det er menneskeforagt, der ligger i den.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg er faktisk ret interesseret i at prøve at forstå, for jeg tror, at vi i hvert fald kan være enige om, at der er et stort univers imellem os, og det er svært for os i Det Radikale Venstre at forstå Dansk Folkeparti specielt på det her punkt.

Begrænsning er et gode, sådan må jeg forstå hr. Søren Krarup, at det er det, der ligger til grund for hr. Søren Krarups tankegang. Det er helt rigtigt, at det er en afgørende forskel i forhold til os, for vi ser ikke begrænsninger som et gode. Vi synes, at det er vigtigt, at et menneske kan vælge at tage et nyt navn og blive lykkelige af den grund – og i den her sag synes jeg, at det er værd at huske på, at det trods alt er navne, det handler om. For mit vedkommende kan jeg ikke få øje på et eneste argument for, at det menneske ikke skulle tage sig det navn, hvis han eller hun kan få en gladere tilværelse af det. Der går da ikke noget af mig.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg ved ikke, om fru Charlotte Fischer kender det begreb, der hedder et grundvilkår, nemlig at mennesket lever en tilværelse, i hvilken der er grundvilkår – bl.a. det, der hedder døden, det, der hedder fødslen, og det, der hedder historie – kort sagt at mennesket er sat ind i en virkelighed, det ikke skaber selv, men som det er blevet forpligtet på derved, at det har fået det givet. Det er mit udgangspunkt. Det er det sandt menneskelige.

Kl. 12.35

Det, fru Charlotte Fischer taler om som det menneskelige, er altså tilvalgsprocessen, hvor alt er blevet ligegyldigt, og alt er det samme. Derfor kan vi lige så godt være samlevende i stedet for gift, derfor er der ikke noget som helst, der forpligter en, og derfor er navnet noget, jeg vælger i dag for at skifte det ud i morgen, fuldstændig som når jeg skifter sokker.

Alt er ligegyldigt, og deri ligger også foragten for den næste, der er min næste og ikke bare et tilfældigt eksperiment for min trang til at udfolde mig.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det er da rigtigt, at der er grundvilkår: Vi bliver født, og vi dør. Det skal jeg ikke kaste mig ud i en større diskussion om. Grundvilkår ændrer sig over tid. Før penicillin blev opfundet, døde man af en lungebetændelse. Det gør man heldigvis ikke mere, og det er det, der hedder fremskridtet, og som vi sådan set er store tilhængere af.

For os er alt ikke ligegyldigt. Jeg ved godt, at man gerne vil have det til at fremstå sådan med den her lov. For os handler det sådan set om, at den her lov hviler på nogle meget fine værdiprincipper.

Lige behandling af mennesker, det er et stærkt princip, som betyder noget for os. Åbenhed og rummelighed, det er et samfund, vi gerne er med til at skabe. Det er nogle stærke værdier, som ikke er ligegyldige. Det er ikke én stor relativisme, vi er på vej ud i. Vi støtter det her lovforslag, netop fordi de værdier står så stærkt i det.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det kan jo ikke undre nogen, at De Radikale støtter det her lovforslag, som jo i sin grundsubstans forfladiger hele det her område med hensyn til, hvordan det er og føles både historisk, kulturelt, menneskeligt og familiemæssigt at være bærer af en families slægtsnavn.

Grunden til, at jeg stiller et spørgsmål til fru Charlotte Fischer, er sådan set, at man i sin ordførertale udtalte, at man støtter det her lovforslag varmt og hjerteligt. Nej, varmt og helhjertet. Og der kom jeg så i tanke om, at der, i forbindelse med at vi i Retsudvalget sidste torsdag, den 9. juni, skulle afgive betænkning til det her lovforslag, fra flere sider blev sagt, at det altså var take it or leave it. Det her lovforslag lå der, som det var, det var stålsat, det var fasttømret. Det var de ord, der blev sagt.

Allerede dagen efter kunne man opleve ministeren på området gå ud og sige, at nu var antallet lige pludselig steget fra 1.000 til 2.000, selv om man i de 2½ år, der nærmest er gået historisk med lovforslaget ...

Første næstformand (Svend Auken):

Taletiden skal overholdes. Fru Charlotte Fischer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Dansk Folkepartis ordfører indleder med at tale om, hvordan det føles at bære et navn gennem slægter osv. Jeg har bare stadig lyst til at spørge: Hvad med de mange kvinder, som gennem århundreder har afleveret deres navn, i det øjeblik de blev gift?

Jeg kunne i hvert fald godt for morskabens skyld tænke mig at høre Dansk Folkepartis ordfører: Synes man, at det var helt i orden? Var det sådan set en god måde at gøre det på? Det synes jeg ville være meget mærkeligt.

Så vil jeg til sidst sige, at med hensyn til den ændring, som ministeren har stillet forslag om, synes jeg at man skal spørge ministeren. Vi støtter den jo ikke.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Endnu en gang udtaler ordføreren, at man støtter lovforslaget varmt og helhjertet. Men der bliver så sagt, at man ikke støtter det ændringsforslag, som er stillet af ministeren. Jamen det gør man jo.

Jeg er udmærket klar over, at Det Radikale Venstre har stemt imod den stigning fra 1.000 til 2.000, men når lovforslaget bliver vedtaget, har det en konsekvens, som hedder 2.000. Derfor må vi konkludere, at Det Radikale Venstre varmt og helhjertet støtter, at det bliver 2.000 i stedet for 1.000.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

O.k., jeg giver mig gerne. Jeg vil godt trække 2 pct. fra. Det bliver helhjertet minus 2 pct., så det er en lillebitte smule mindre end helhjertet, hvis det kan glæde Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg har forstået, at De Radikale anser det for at være en sejr, når Folketinget om ikke så lang tid ligestiller fremmede navneskikke med dansk navneskik.

Jeg kender næsten svaret, men jeg har alligevel lyst til at spørge. Navnelovsudvalget skulle tage stilling til et bestemt spørgsmål, og spørgsmålet gik på: Skal kravet om, at et navn ikke afgørende må stride imod dansk navneskik, dansk sprogbrug, lempes? Udvalget svarede uden betænkning ja, med den begrundelse at det er nog-

le nødvendige hensyn, man må tage til arabisk klingende navne og tyrkisk klingende navne.

Kl. 12.40

Mener Det Radikale Venstre, at det er en sund udvikling, en god udvikling for den danske kultur og for den danske historie, at man nu fraviger hensynet til det traditionelle, til det historiske, på grund af en indvandring, på grund af 300.000 mennesker, der er kommet ind i Danmark?

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu har vi tidligere på dagen hørt en af Dansk Folkepartis egne ordførere sige, at der faktisk er masser af fremmede navne, der er kommet ind i dansk navnetradition gennem århundreder. Det her er sådan set bare en ekstra udvidelse.

Det hele handler jo grundlæggende om den misforståelse, der er om, også når det gælder dansk navnetradition, at det er en eller anden statisk ting. Den er blevet ændret over tid, og det gør den så nu igen og igen. Der er jo ikke tale om, at vi lige pludselig alle sammen kommer til at hedde sjove navne. Vi kommer sådan set til at hedde det, vi gør, og jeg tror stadig, at man meget overdriver interessen for at skifte navn til alt muligt. Folk er sådan set meget glade for de navne, de har.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er rigtigt, at navne ikke er noget statisk, men pointen er netop, at de skal udvikle sig i takt med den udvikling, som sker i befolkningen, altså efter et pres fra befolkningen og efter et ønske fra befolkningen.

Der er jo også en mulighed i dag. Det ser man jo i de navne, der bliver taget i dag, hvor der er bølger, nogle navne er populære det ene år, og nogle navne er populære det andet år. Det er noget, der sker i tråd med befolkningen.

Her sker det i tråd med, at der har siddet en embedsmandsgruppe i 2 år og fundet på nogle fikse ideer. Det er jo det, der er forskellen, og det er jo det, der er grundlæggende forkert ved det her. Kan den radikale ordfører, fru Charlotte Fischer, slet ikke se en pointe i det?

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Næ, det kan jeg ikke. Vi herinde i Folketinget sidder i disse dage og trykker vildt på knapperne, og vi vedtager hundredvis af lovforslag i

hver eneste samling, og det gør vi altså som hovedregel efter at have haft udvalgsbehandlinger osv., og det er den helt store undtagelse, at vi har været ude at lave en folkeafstemning før.

Det er faktisk undtagelsen, at vi ved sådan lige præcis, hvordan folket stiller sig til noget, det er nu engang de præmisser, vi er valgt ind på. Som Dansk Folkepartis ordfører sagde tidligere på dagen, er vi jo politikere. Vi har en holdning til tingene, og det er os, der skal træffe nogle beslutninger. Vi skal ikke leve i sådan et guldmedokрати, hvor vi går ud og lige tjekker, hvad befolkningen mener.

Om så føler jeg mig personligt rimelig overbevist om, at vi har et stort flertal i befolkningen med os i den her sag.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Kim Christiansen for en kort bemærkning, og han er den sidste med korte bemærkninger til den radikale ordfører.

(Kort bemærkning).

Kim Christiansen (DF):

Man kan jo undre sig lidt. Fru Charlotte Fischer indledte faktisk sin ordførertale med at sige, at det her var et ganske sjovt forslag. Det er da glimrende, hvis De Radikale kan se det morsomme i det her. Det har vi i Dansk Folkeparti så meget svært ved at se det sjove i, og det fører mig så videre til, at fru Charlotte Fischer også kunne have svært ved at forstå Dansk Folkepartis holdning. Jeg skal så ikke komme nærmere ind på fru Charlotte Fischers evne til at forstå forskellige ting. Dansk Folkeparti har nogle klare værdier, og det kunne man savne lidt hos De Radikale.

Mit spørgsmål går egentlig på, for det kunne jeg godt tænke mig kom frem, dels her i salen, dels for alle dem, der sidder og kigger på tv derude: Hvad er egentlig hovedargumentet for De Radikale for at støtte det her forslag? Er det netop det, at en stor indvandrer masse i Danmark nu får mulighed for at kalde sig Jensen, Hansen, Pedersen osv.? Er det, når alt kommer til alt, ikke De Radikales grundlæggende argument for at støtte det her lovforslag? Hvis det i bekræftende fald er det, ville jeg da være lidt betænkelig som regeringsparti.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Indledningsvis vil jeg sige, at det ikke er lovforslaget, der er sjovt, men at jeg synes, at det har været en rigtig god debat. Jeg har faktisk værd-

sat debatten med Dansk Folkeparti utrolig meget, for det er ikke så tit, at vi har nogle værdimæssige debatter af den her art.

Så vil jeg sige, at det helt bærende argument for os er, at den her lov giver bedre mulighed for, at det enkelte menneske selv kan bestemme, hvad han eller hun vil hedde. Vi synes ikke, at det er et anliggende for staten at bestemme, om det ene navn er mere rigtigt end det andet, at embedsmænd skal sidde i lokaler og afgøre, om et fornavn er anstødeligt eller krænkende osv. Det synes vi ærlig talt er en mærkelig formynderisk måde at lave lovgivning på, fordi det enkelte menneskes mulighed for at bestemme over sit eget liv og sin egen tilværelse er et vigtigt argument for os.

Kl. 12.45

(Kort bemærkning).

Kim Christiansen (DF):

Jeg er slet ikke i tvivl om fru Charlotte Fischers store bekymring for det enkelte individ, men jeg fik ikke besvaret mit spørgsmål: Om De Radikale har et meget væsentligt incitament til at støtte dette lovforslag, som er forankret i, at man ønsker mulighed for en stor vælgerskare, nemlig de mange indvandrere, til at tage danske navne.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu ved jeg godt, at indvandring er et stort spørgsmål for Dansk Folkeparti, og at det måske er noget af det, man tænker allermost på det meste af tiden, men jeg må blankt erkende, at indvandring faktisk ikke lige er det, der spiller den store rolle i denne sammenhæng.

Vi vedtager overhovedet ikke dette lovforslag for at fremme eller hæmme indvandring. Vi synes, det er positivt med et åbent samfund, der anerkender, at vi er en del af den store verden, ikke lever bag hermetisk lukkede døre, men faktisk er en del af verden. Vi rejser ud, vi gifter os med udlændinge – jeg bor selv sammen med en canadier – det er sådan set en positiv udvikling, og på den måde passer lovforslaget til den. Men det har ikke noget at gøre med at fremme indvandring eller det modsatte. Det synes jeg er skudt helt ved siden af.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er den radikale ordfører færdig, og der er fire, der har meldt sig uden for ordførernes række. Den første er hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Det er altså som privatist.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, det er uden for ordførernes række.

Jesper Langballe (DF):

Hvorfor har historieløsheden, når den nu er så udbredt, ikke sin egen parlamentariske repræsentation? Burde slægtssammenhænges opløsning, identitetsløsheden, den folkelige traditionsløshed ikke have sin egen officielle advokatur? Jamen det har den sandelig, og den hedder Det Konservative Folkeparti – et parti, der skilter med sin vilje til at autorisere kulturkanon, men som samtidig vil smide den mest eksistentielt afgørende kanon, nemlig folkets slægtsnavne, på møddingen ved at ophæve al navnebeskyttelse; et ynkeligt parti, som har mistet al erindring om, hvad det er sat i verden for, og hvad det er at være konservativ; et parti, der tror, at det at være konservativ er at leve på selvopfundne holdninger og værdier, som den konservative ordfører sagde, og ikke at være forpligtet på den givne tilværelse med dens traditioner; et parti, hvor ministeren bare nikker til det, hans embedsværk finder på, og først for sent opdager, at den rodfæstede del af befolkningen raser og opfatter dette lovforslag som en katastrofe, og et parti, som også med dette lovforslag har gjort demonstrativ ligegyldighed med ægteskabet til en konservativ specialitet.

Vi ved godt, at der i begge regeringspartier er så store betænkeligheder, at hvis der var hemmelig afstemning i Folketinget, eller hvis man fulgte sit hjerte, ville lovforslaget, om ikke falde, så i hvert fald komme ud til folkeafstemning, og her ville det falde med et brag. Men nu byder prestigeplejen ministeren og regeringens folketingsgrupper, at de holder ryggen rank ligesom kejseren i eventyret og holder processionen ud, selv om det sker i bar skjorte.

Jeg vil gerne tage et enkelt eksempel frem, som ikke er indgået ret meget i debatten. Det er sådan i dag, at hvis en person – det vil typisk være en kvinde – tager sin ægtefælles navn som giftenavn, bevarer hun sit eget efternavn, det man tidligere kaldte pigenavn, og det er anført på dåbsattesten. Men sådan skal det ikke være fremover. Fremover får man udstedt en dåbsattest med sit giftenavn, og det vil sige, at man fuldstændig udrydder kvindens egen personlige slægtssamhörighed med tilbagevirkende kraft. Hun er ingenting.

Kl. 12.50

Jeg vil i og for sig sige, at i betragtning af at det stadig overvejende er kvinder, det drejer sig om, kunne man stille det spørgsmål, om det ikke er et udtryk for en hårrejsende kvindeforagt. Det er der blevet stillet spørgsmål om til ministeren fra Retsudvalget, og ministeren har minsandten svaret: Jamen hun kan jo bare genantage sit pigenavn – goddag, mand økseskaft! Er det virkelig jurister, der har lavet sådan et svar? Det, der er tale om, er jo, at hun gerne vil vise samhørigheden med sin mand, med familien, den nye samlede kernefamilie, ved at tage mandens efternavn, men hun vil også gerne bevare sit pigenavn som udtryk for, at hun selv har en slægt. Men det må hun ikke mere, og det er jo ganske fantastisk.

Lad mig sige til sidst, at det jo allerede er sagt flere gange i debatten af vrede mennesker, der har protesteret, at det er utroligt, at i en tid, hvor man overhovedet ikke må skilte med et firmanavn, der bare er i nærheden af at ligne McDonald's, og firmanavne er beskyttet i alle ender og kanter, bliver personnavnene kastet i grams. Det er måske egentlig også et godt moderne konservativt princip: Det eneste, der tæller, er penge og forretning, men ikke mennesker og deres historiske sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er en meget spændende debat, vi har, og jeg synes, jeg i Dansk Folkepartis argumentation fornemmer en form for undertone, som måske ikke så klart, som man egentlig mener det, kommer til udtryk her.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Jesper Langballe, om det reelt er et spørgsmål om udlændinge. Er den egentlige årsag til denne store modstand mod lovforslaget fra Dansk Folkepartis side, at danske statsborgere, som har en anden baggrund, et andet udgangspunkt end hr. Jesper Langballe, lige pludselig får mulighed for at kunne kalde sig Jensen? Er det måske, når alt kommer til alt, dagsordenen for Dansk Folkepartis modstand mod lovforslaget?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil sige, at for mit vedkommende har det intet som helst med sagen at gøre. Jeg har navngivet mange tamilske børn, vi har flinke og rare ta-

miler i mit sogn, og jeg har navngivet flere af dem med tamilske navne. Jeg synes, det er godt, der har været mulighed for det, og jeg har jeg tilrådet forældrene at finde et tamilsk navn, der kom i nærheden af et dansk, hvis de kunne det, fordi det kunne gøre tingene lettere for barnet.

Det har intet med sagen at gøre, bortset fra at når man argumenterer med, at folk fra Mellemøsten skal have mulighed for at kalde sig Jensen, fordi de så vil blive mere accepteret, så synes jeg faktisk, det er udtryk for en ubehagelig foragt for de fremmedes kultur og navnetraditioner. Jeg vil også sige, at den indvandrerpolitik, som Dansk Folkeparti har taget et opgør med, jo fuldstændig ligner den opløsning, vi møder her.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu taler Dansk Folkeparti jo tit om en normaltilstand som den mest ønskelige situation, selv om man ikke rigtig ved, om det var i 1864, 1945 eller 1968, verden gik af lave.

Jeg kunne virkelig godt tænke mig at høre om den tilstand. Fandtes normaltilstanden, den bedst ønskelige tilstand, dengang kvinderne pr. automatik afleverede deres pigenavn, når de blev gift? Det stod godt nok fortsat på deres fødselsattest, men i det øjeblik, de blev gift, afleverede de deres navn. Var det en god tradition, som Dansk Folkeparti i virkeligheden drømmer sig tilbage til?

Kl. 12.55

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Spørgsmålet er utrolig karakteristisk for abstrakt radikal tankegang. Fru Charlotte Fischer vil have mig til at give traditioner karakter – her er en god tradition, her er en dårlig tradition – men det, jeg taler for, er traditionen, fordi den er tradition.

Det er fuldstændig rigtigt, at det har været skik, at det var mandens navn – en af parternes navn skulle det jo være – der blev ført videre. Men samtidig har der været, og det har navneloven udtrykt i modsætning til det nye navnelovforslag, en dyb bevidsthed hos danskerne om, at kvinden havde sin egen ligeværdige slægtstradition markeret i det, man kaldte pigenavnet, som også stod på dåbsattesten. Det er det, der bliver fjernet nu, og det er det, der for mig at se er et udtryk for en hårrejsende kvindeforagt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg fik vel ikke noget klart svar, men jeg fornemmede en vis sympati, og jeg synes jo egentlig, det er en ret spændende diskussion.

Hr. Jesper Langballe siger, at det ikke handler om at give karakterer til traditioner, men at en tradition er en tradition og derfor som sådan god og bevaringsværdig. Men vi kunne nok føre lange samtaler om, hvornår en tradition starter. En tradition skal jo starte et sted, nogen skal begynde at gøre noget. De traditioner, som vi har i dag, har jo ikke været her siden Ruder Konges tid, de er også et produkt af, at nogen har besluttet, at sådan skulle det være. Det kan godt være, at man mange år efter oplever dem som en integreret del af dansk kultur og historie, men de starter et sted, og jeg har ikke noget imod at starte nogle traditioner, som vore efterkommere bliver glade for. Men det skal stå dem frit for at ændre dem.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, sådan kan man rulle historien tilbage til Adam og Eva og sige, at der egentlig ikke er nogen af traditionerne, der betyder noget som helst, for de er jo alle sammen startet på et eller andet tidspunkt.

Når jeg taler om normalitet, og når vi taler om Dansk Folkeparti som et normalitetsbevarende parti, går vi hverken tilbage til 1848 eller 1864. Udgangspunktet er i dag, for det er jo i dag, vi har glæde af de traditioner fra fortiden, som vi bærer videre. Sådan er det.

Alternativet er, at man begynder at tale om, at den tradition er god, og den er dårlig, eller man siger, at det faktisk slet ikke er noget, der betyder noget, fordi det jo alt sammen er begyndt på et eller andet tidspunkt, og mennesket derfor kan betragte sig selv som fuldstændig historieløst. Det er radikal tankegang.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Langballe sagde i sit indlæg, at med dette lovforslag ophæver vi al navnebeskyttelse. Jeg vil godt sige meget klart, at hvis det var rigtigt, ville jeg selvfølgelig ikke stemme for, det kunne jeg ikke drømme om. Men det er jo heldigvis heller ikke rigtigt.

Vi har i øjeblikket 160.000 forskellige efternavne i Danmark, og jeg må indrømme, at jeg selv blev overrasket over det. Jeg havde måske

troet, at vi havde 10.000-15.000, men vi har altså 160.000 forskellige efternavne, og det, vi gør, er, at vi nu frigiver 160 af de allermest almindelige, bl.a. Møller. Det vil sige, at der stadig er 159.840 danske efternavne, som ikke bliver frigivet, og er det at ophæve hele navnebeskyttelsen?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, det var nok en fortalelse. Jeg skulle formentlig have sagt *næsten* al navnebeskyttelse.

Men det, der er tale om, er jo en fuldstændig vilkårlighed. Man begynder med, at 1.000 bærende af navnet er grænsen, Dansk Folkeparti beder om 3.000, men det bliver fuldstændig fejlet af bordet, og i den 11. time, da det viser sig, at den konservative minister i den grad har skudt sig selv og sit parti og sin regering i foden med lovforslaget, skynder man sig at hæve grænsen til 2.000. Det er rigtigt, at der er en vis navnebeskyttelse, men den er af fuldkommen vilkårlig art, som hele forløbet viser.

Kl. 13.00

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg siger tak for, at det ikke er en total ophævelse af navnebeskyttelsen. Det er altså kun disse 160 navne, som er de mest almindelige, f.eks. Jensen, Andersen, Hansen, Svendsen, Olsen og Møller. Jeg ved ikke nøjagtig, hvor mange der hedder Møller, men med et slag på tasken tror jeg, det er 29.000-30.000.

Jeg indrømmer da, at jeg ligesom alle de øvrige her i landet, der hedder Møller, er glad for mit navn og stolt af mit navn, og jeg kunne ikke drømme om at hedde andet. Det hed min far, og det hed min mor osv., men jeg indrømmer, at jeg ikke føler mig i familie med alle de øvrige 30.000. Med nogle af dem gør jeg, men jeg føler mig ikke i familie med hr. Per Stig Møller på anden måde, end at vi begge er konservative, men ellers er vi ikke i familie.

Jeg har det fint med, hvis enkelte andre mennesker af den ene eller anden grund også ønsker at hedde Møller ligesom vi 30.000 andre. Så vil jeg godt give dem den ret, og der går intet – og jeg gentager: intet – fra hverken mig eller mine børn af den grund.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg tror, hr. Møller fuldstændig har misforstået vores motiv til at provokere i forbindelse med

lovforslaget, og lad mig sige helt personligt: Hvis der pludselig er en hel masse mennesker her i landet, der begynder at kalde sig Langballe, vil jeg være fuldstændig ligeglad. Jeg har ikke engang undersøgt, på hvilken side af grænsen jeg ligger, og jeg vil sige, at det rager mig en høstblomst. Skidt med det.

Det, vi taler om her, er ikke noget med, at jeg skal beskytte mit navn. Det er en national katastrofe, at begrebet slægtsnavne ikke eksisterer mere, men at et navn blot bliver gjort til en lyd, der ikke udtrykker nogen sammenhæng og ikke udtrykker nogen tradition. Det er på det plan, vores protest ligger.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Søren Krarup uden for ordførernes række.

Søren Krarup (DF):

Den sørgelige sandhed er, at hvis medlemmer af dette høje Ting havde frihed til at stemme efter samvittighed og ikke efter parti, ville dette lovforslag falde. Det er en sørgelig sandhed, ja, for det er også sørgeligt for folkestyret, at det kan låse sig selv så fast i procedurer og partier, at den folkelige virkelighed, som vi er valgt til at varetage, forsvinder.

Hvis jeg må sige det lidt råt: Ministeren er låst af, at det var en anden minister, der lavede udkastet, så han ikke kan tillade sig at forkaste eller udskyde det, og statsministeren er låst af, at han ikke én gang til kan desavouere en konservativ minister. Så kører toget, og så ender Folketinget formentlig med at vedtage dette lovforslag, som flertallet af Folketingets medlemmer efter alt at dømme er modstandere af.

Forleden kaldte et folketingsmedlem lovforslaget en national katastrofe, da hun og jeg drøftede det med familieministeren inde i sidelokalet, og det er jo netop forholdet. Hvad er nemlig et navn? Jo, det er det håndgribelige udtryk for et menneskes identitet. Jeg er navnet, og navnet er mig. Jeg har fået navnet af mine forældre og min slægt, og jeg fastholder forbindelsen til denne slægt og disse forældre ved at kalde mig ved mit navn.

Derfor er navnet ikke noget, jeg vælger med samme lethed og samme frihed, som jeg vælger sokker. Navnet vælger for så vidt mig. Dette navn har sat mig til at være den, jeg er, og således er navnet og dets realitet noget helt afgørende for menneskets historiske identitet.

Derfor er dette lovforslags princip et anslag, ikke blot imod den enkelte dansker, men imod det danske folks historie og identitet. Vi gør os til vægtløse hønседun, som sidste mode eller nyeste vind kan blæse i alle retninger. Vi bliver historieløse, slægtsløse og rodløse, for vi skærer alle forpligtende bånd til slægt og historie over ved at gøre os selv og vores tilværelse til et tilvalgsprojekt.

Kl. 13.05

Jeg kan ikke frigøre mig fra fornemmelsen af det forrykte i, at det just er en konservativ minister, der står for dette lovforslag. Konservatisme er et andet ord for troskab mod den givne identitet og den historiske sammenhæng, men det er en konservativ minister, der bidrager til at fratage det danske folk dets historiske bevidsthed og deraf følgende sammenhængskraft. Det lyder som en tragisk vittighed, men her er det kun tragisk, for således betyder konservatisme på dansk opløsning og identitetløshed.

Er det for sent at appellere til regeringen, til familieministeren og til hans konservative parti? Er det umuligt at råbe den regering op, der vil føre kulturkamp, men som her bidrager til at opløse dansk kultur? Hvorfor ikke gøre, hvad flertallet af medlemmerne af dette Ting utvivlsomt ønsker i deres hjertes inderste: Udskyde behandlingen til næste folketingsår, så man kan gøre sig nogle nye overvejelser, få en ny basis og således få fjernet de bestemmelser, der bidrager til at opløse vores historiske, folkelige og personlige grundlag og sammenhæng.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Britta Schall Holberg uden for ordførernes række.

Britta Schall Holberg (V):

Det er i dag igen blevet vigtigt ikke at være frit i luften svævende, men at have en personlig identitet. Det betyder også, at historie, slægt og familie igen har fået betydning for mange mennesker.

Navnet er vel en af vore mest identitetsskabende faktorer overhovedet. Mens cpr reducerer os til et nummer, skaber navnet vores identitet, og derfor er det meget let at forstå, at mennesker ønsker et iøjnefaldende eller identitetsskabende navn. Det åbner den nuværende navnelov alle muligheder for, blot det ikke krænker andre. Men dette lovforslag og hele tankegangen bag det er dybt krænkende, fordi der åbnes mulighed for, at en tidligere samlevende eller en fra-

skilt ægtefælle kan tage ens eget slægtsnavn med ind i et nyt forhold og give det videre i en ny slægt. Det er krænkende.

Så kan man jo, som det har været debatteret her i dag, spørge: Er det da ikke lige meget? Er det da ikke helt moderne? Jo, det er lige meget, hvis man ikke respekterer familie- og slægtstraditioner. Man kan frit købe og kreere sit eget personlige navn, hvis man ønsker det. Sådan er det i dag, og dermed er friheden total. Men det, der er dybt krænkende ved dette lovforslag, er, at der åbnes mulighed for, at man i stedet gør det muligt og legalt at gå på strandhugst i andres, også gamle slægters navne. Dermed bliver der ikke tale om at skabe sin egen identitet, men om at lukrere på andres.

Det ville have været klogt at tænke over denne sag endnu en gang. Lovforslaget er i virkeligheden, så vidt jeg kan se, udtryk for en tankegang fra en tid, hvor alting var lige meget, og det var vel den opfattelse, vi fik på banen i forbindelse med 1968.

Desværre kommer lovforslaget nu til afstemning uden yderligere lejlighed for regeringen til at gøre sig den nødvendige eftertanke, og jeg skal derfor meddele, at jeg agter at stemme imod lovforslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det den sidste uden for ordførernes række. Det er hr. Simon Emil Ammitzbøll, og efter ham er det ministeren.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Vi har hørt mangt og meget om navneloven i debatten i dag. Det er fantastisk at høre debatten, sagde Dansk Folkepartis hr. Kim Christiansen, og jeg kan ikke være mere enig. Men lad os nu holde os til fakta.

Kl. 13.10

Hvad er det for et lovforslag, vi er ved at gennemføre? Vi får nu en ny navnelov, der muliggør, at alle medlemmer af de familier, der lever i papirløse forhold, kan få fælles navn, hvis de har lyst til det. Vi får en ny navnelov, der muliggør, at medlemmer af moderne familier, der her i 2005 har valgt at leve, som de selv har lyst til, og som de selv synes er bedst, kan få fælles navn.

Dansk Folkeparti har tidligere været inde på, at Det Radikale Venstre skulle have særlige udlændingepolitiske beveggrunde for at støtte lovforslaget. Det må jeg blankt afvise, men hvis det kan glæde folkepartisterne, bliver også navne som Ali og Ahmed frigivet. Men jeg skal altså

understrege, at der ikke er særlige udlændingepolitiske forhold, der gør sig gældende i denne debat fra Det Radikale Venstres side.

Til slut vil jeg gerne gentage, at der har været mange tal i denne debat. Der er 70.000 beskyttede navne i Danmark, og under 200 af disse navne bliver frigivet, når vi om lidt vedtager lovforslaget – under 200! Jeg vil gerne gentage nogle af de navne, som jeg allerede har nævnt her fra Folketingets talerstol tidligere i dag, nu hvor vi er forsamlet lidt flere. Det er Andersen, Christensen, Christiansen, Frederiksen, Hansen og Henriksen; det er Jakobsen, Jensen og Larsen; det er Madsen, Nielsen og Olsen, og det er Petersen, Rasmussen, Simonsen, Svendsen og Sørensen.

Dansk Folkepartis hr. Jesper Langballe mente, at det, at jeg nævnte denne liste, skulle være et udtryk for, at disse navne var mindre fine eller mindre gode set i mit perspektiv. Intet kunne være mere forkert, men vi skal altså huske, at det var staten, der i sin tid beskyttede en del af disse navne. Der var ikke nogen konkrete familier, der havde et ønske om at beskytte deres navne, men staten havde det.

Ca. 25.000 mennesker har skrevet under på en protest mod navnelovforslaget på en hjemmeside. Det skulle være et argument for at ændre forslaget, og det argument har ministeren været så venlig at tage til sig imod Det Radikale Venstres ønske. Vi syntes ikke, det var nødvendigt, men man må anerkende, at ministeren har lyttet til den folkelige protest. Da VKO skar i ulandsbistanden, skrev over 33.000 mennesker under på en hjemmeside, der hed www.kandetpasse.dk. Det var også et udtryk for en folkelig protest, men det gjorde, jeg var lige ved at sige som sædvanlig, ikke noget indtryk.

Jeg vil sige til sidst, at det ikke skal være dem her i landet med flest penge til avisannoncer, der skal bestemme lovgivningen. Det skal være det Folketing og flertallet i Folketinget, der skal bestemme lovgivningen. Vi får nu en god navnelov, forslaget har været undergivet en grundig behandling i Folketinget, og det har været undergivet en voldsom offentlig debat. Jeg glæder mig over, at vi nu vedtager lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Kim Christiansen (DF):

Jeg tager lige ordet ganske kort, fordi hr. Simon Ammitzbøll var lidt inde på, at 25.000 protester ikke betød noget, og at der ikke var belæg for at ændre lovforslaget. Jeg vil bare høre, hvor man-

ge der har henvendt sig for at få ændret forslaget til den form, det nu skal stemmes igennem i, for det må jo være væsentlig flere end 25.000, der har krævet at få den danske lovgivning på området ændret.

Hr. Simon Ammitzbøll siger, at det er 200 navne, der bliver berørt af ændringen. Det har vi hørt hele dagen, men jeg har efterlyst noget andet, og det er der ikke nogen der har kunnet svare på endnu. Hvor mange personer bliver berørt? Det lyder jo ikke af ret meget, når man siger, at det bare er 150-200 navne, men hvor mange personer i Danmark bliver berørt af det?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

25.000 mails gør altid indtryk, og vi ser altid på de henvendelser, vi får, og overvejer, om vi skal ændre vores holdning, men det har vi overhovedet ikke fundet anledning til i denne sag. Det kan jeg godt bekræfte over for hr. Kim Christiansen.

Kl. 13.15

Hvor mange der har ønsket at få ændret deres navn? Jeg går ud fra, at familie- og forbrugerministeren i sin besvarelse kan komme lidt ind på de henvendelser, der er kommet fra folk, der ikke kan få ændret deres navn i dag. Der har også været indlæg i aviserne, flere end de to indlæg, hr. Martin Henriksen tidligere omtalte, med ønske om at få ændret loven.

Endelig spurgte hr. Kim Christiansen, hvor mange mennesker det drejer sig om. Vi har jo set nogle meget høje tal i nogle af de dyrt betalte annoncer, og lægger man Hansen og Jensen sammen, er det selvfølgelig 500.000 mennesker. Men det tror jeg nok Hansenerne og Jensenerne overlever.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Kim Christiansen for endnu en kort bemærkning, efter ham er det hr. Søren Krarup, og så håber jeg, det er ministeren.

(Kort bemærkning).

Kim Christiansen (DF):

Det er jo dejligt at få nogle tal på bordet. Nu fik vi i hvert fald frem, at det i hvert fald som udgangspunkt drejer sig om minimum en halv million danskere, så nu har vi allerede fået ændret den ene promille til 10 pct. Det synes jeg egentlig er en ganske klar fejlforklaring af lovgivningen.

Så vil jeg gerne have hr. Simon Emil Ammitzbøll til at bekræfte over for de tilstedeværende, om det ikke er korrekt, at man i de efterfølgende år vil frigive mellem 10 og 20 navne hvert år.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil gerne bekræfte, at der i de kommende år vil blive frigivet flere navne. Jeg kan se, at katastrofen lurer, hvis man tager Dansk Folkepartis udgangspunkt, men i Det Radikale Venstre mener vi, der er andre katastrofer, der lurer, og at de er af lidt større væsentlighed end ændringen af navneloven og frigivelsen af Hansen, Jensen, Petersen og Møller. Sådan er det.

Så er der tallene. Jeg har ikke nævnt nogen promiller, og det ville hr. Kim Christiansen vide, hvis hr. Kim Christiansen havde lyttet til de indlæg, jeg har holdt i løbet af dagen. Jeg medgiver selvfølgelig, at der er 500.000 Jensener og Hansener og, hvis vi tager Nielsener og Petersener med, endnu flere, men de bliver jo ikke berørt, for det er staten, der har beskyttet deres familienavne, det er ikke familierne selv. Derfor kan Dansk Folkepartis argumenter på området ikke anvendes på netop de navne, som hr. Kim Christiansen og jeg debatterede lige før.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Der er et slagord, der har en vis historisk gennemslagskraft eller i hvert fald erindres i denne sal. Det er udtrykket »A sæjer walbekom!« Det var daværende statsminister Knud Kristensen, der i oktober 1947 sagde det, da hans udenrigsminister, Gustav Rasmussen med den totale holdningsløshed, blev hans socialdemokratiske efterfølger som statsminister Hans Hedtofts udenrigsminister, og det var denne holdningsløshed, Knud Kristensen kommenterede.

Jeg må sige, at når jeg i dag ser og hører hr. Ammitzbøll, Det Radikale Venstres – jeg var lige ved at sige repræsentant – applaudere det konservative navnelovforslag, og når jeg ser, hvordan Det Radikale Venstre og De Konservative her går sammen om den samme historiske og folkelige opløsning, er der kun én ting at sige, og det er det samme, som Knud Kristensen sagde: A sæjer walbekom!

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er der så sandelig også grund til at sige. Efter alt det, vi har hørt fra Dansk Folkepartis hær

af medlemmer, der har været oppe på denne tallerstol i dag, så jeg forstår godt, at hr. Krarup synes, at der er grund til at sige walbekom her, efter det vi har været vidne til og har måttet lægge ører til.

Jeg synes også, det skal med, at hr. Knud Kristensen, så vidt jeg er orienteret, senere i sin politiske karriere forlod partiet Venstre og dannede et parti, som lå længere ude på højrefløjen og ikke netop var i fuld overensstemmelse med det, man fandt hos Venstre og De Konservative, og derfor giver det jo god mening, at skellene lige præcis ligger der, hvor de ligger i dag.

Så skal jeg sluttelig takke hr. Søren Krarup for, at han nu igen vil debattere med undertegnede, eftersom jeg har forstået af en artikel i Information, at et andet radikalt medlem og jeg har en så stor grad af uvidenhed, at hr. Krarup ikke ønsker at debattere med os.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Navnet er jo en vigtig del af et menneskes identitet og en vigtig del af en families identitet, og derfor skal en navnelov sikre, at borgerne har mulighed for at få det navn, der bedst afspejler den familie og den slægt, de tilhører. Det kræver en balance mellem på den ene side en fleksibilitet, der giver mulighed for at skifte navn og er tilpasset tidens forskellige måder at være familie på, og på den anden side en beskyttelse af de slægtsnavne, der ikke er meget udbredt.

Kl. 13.20

Jeg har meget stor forståelse for, at et lovforslag på et så følsomt område kan vække bekymring. Jeg har derfor også været meget lydhør over for den kritik, der er rejst, og jeg er opmærksom på, at loven ikke skal have utilsigtede konsekvenser. Men jeg må nok sige, at dele af kritikken bygger altså på nogle misforståelser angående ændringernes indhold og nogle helt urealistiske forestillinger om, hvad den nye lov vil igangsætte af bølger af navneændringer. Kendsgerningen er jo, at når dette lovforslag er vedtaget og er trådt i kraft, vil de allerfleste mennesker i dette land blive ved med at hedde det, som de altid har heddet. Der sker ikke de store forandringer.

Jeg synes også, det er værd at understrege, at navnelovforslaget bygger på en meget grundig betænkning fra Navnelovsudvalget, som blev

afgivet i juni sidste år. Det var et meget bredt sammensat udvalg, og betænkningen fra udvalget blev afgivet i enighed efter 1½ års arbejde.

Betænkningen har også været i en meget bred høring blandt alle, som kunne interessere sig for denne sag. De, som har deltaget i arbejdet, er efterfølgende også blevet hørt, og det har været repræsentanter for slægtsforskere, præster og kordegne, Advokatrådet og Menneskerettighedscenteret. Alle disse grupper har tilsluttet sig Navnelovsudvalgets betænkning, som blev afgivet i enighed, og det lovforslag, regeringen har fremsat, er i fuldstændig overensstemmelse med udvalgets forslag.

Som sagt er der mange forbedringer i Navnelovsudvalgets forslag og i det forslag, vi diskuterer nu og skal vedtage om lidt. Eksemplerne er især, at der nu bliver mulighed for at vælge mellem et antal i forvejen helt almindelige navne, nemlig navne, der bæres af mere end 2.000 mennesker, og som altså bliver gjort frie. Vi afskaffer begrebet giftenavne, så der ikke fremover er tale om forskellige kategorier efternavne. Alle efternavne bliver lige gode. Der er ikke nogen første-classesnavne, andenclassesnavne og tredje-classesnavne. Et navn er et navn og dermed basta!

Det bliver også let og hurtigt for myndighederne og dermed i virkeligheden også for borgerne at administrere den nye lovgivning. Man skal ikke føre endeløse diskussioner og måske også retssager om, hvorvidt man har mere eller mindre ret til et bestemt navn.

Papirløst samlevende bliver ligestillet med ægtefæller med hensyn til at antage et navn, hvis de har levet sammen i mere end 2 år, eller hvis de har børn sammen. Når det gælder navne, er der jo ingen grund til at opretholde en forskel mellem dem, som lever sammen i ægteskab, og dem, som lever sammen, men ikke har indgået et ægteskab. Der er jo mange andre eksempler i lovgivningen på en sådan ligestilling: forældremyndighed, samværsret med børn, pensionsordninger, forsikringer og ret til at fortsætte lejemålet af en lejlighed.

Der bliver også adgang til at tage et mellemnavn som efternavn. Der er virkelig mange danskere, som har et mellemnavn, de rent faktisk i dagligdagen anvender som deres efternavn, og der er et stort ønske blandt mange af dem om at få lov til virkelig at hedde det, de kalder sig. Hvorfor skulle de dog ikke have lov til det?

Der bliver også mulighed for at gå et skridt længere tilbage i slægtsrækken, når man skal tage et navn. Tidligere stoppede man ved olde-

forældreledet, nu kan man gå tilbage til tipoldeforældreledet, når man vil tage et nyt navn, som man mener knytter en til den slægt, man tilhører. I dag er det blevet lettere at finde frem til det, da næsten alle i tipoldeforældreledet har været kirkebogsregistrerede under det korrekte efternavn.

Kl. 13.25

Der er altså mange fordele i forslaget, samtidig med at det er afbalanceret, så der stadig er en meget høj grad af beskyttelse af de navne, der er grund til at beskytte, altså navne som bæres af ganske få personer.

Jeg har bemærket mig de mange, synes jeg, gode indlæg, der har været, og jeg skal bare reflektere over et par enkelte af de bemærkninger, der er faldet under debatten. Hr. Jesper Langballe var inde på, at en identitet er noget, man bl.a. skaber via sit navn, men det er jo netop også derfor, det er vigtigt at understrege, at den enkelte bedre end vi her i Folketinget ved, hvad det er for et navn, der for alvor giver den pågældende selv og vedkommendes familie den identitet, vedkommende gerne vil have. Hvorfor skulle vi dog gøre os til dommere over det?

Det blev også sagt, at vi ødelægger ethvert udtryk for sammenhold med denne lovgivning. Jeg vil sige, at det forholder sig lige tværtimod sådan, at man styrker sammenholdet i en familie ved at give alle i familien mulighed for at have det samme navn.

Hr. Martin Henriksen var inde på, at revisionsklausulen er nyttesløs, tror jeg der blev sagt. Det kan hr. Martin Henriksen jo ikke vide noget om endnu, eftersom vi ikke har benyttet den til noget endnu. Vi skal jo først have vedtaget lovforslaget, før vi kan begynde at revidere loven. Men vi vil revidere den, når der er gået 2 år efter forslagens ikrafttrædelse, og det er ikke bare noget, vi siger. Som hr. Per Ørum Jørgensen tidligere var inde på, er det sådan set først, når vi har vedtaget lovforslaget, der er mulighed for det, men han var også inde på, at denne revisionsklausul ikke bare er et blålys. Det er en realitet, at vi forpligter os til meget nøje at følge de navneforandringer, der kommer. Det sker selvfølgelig for at studere, om det skulle have nogle utilsigtede eller urimelige konsekvenser, at vi gennemfører ændringerne, og det synes jeg da ikke hr. Martin Henriksen skulle kritisere. Det synes jeg da man skal være glad for, og selv om man ikke mener, det er nok, skulle man da være glad for, at vi i hvert fald statistisk meget nøje følger de navneforandringer, der finder sted,

med henblik på at kunne justere loven, hvis det er sådan, at det viser sig, at den har utilsigtede eller urimelige konsekvenser.

Så spurgte hr. Martin Henriksen, hvorfor grænsen skal hæves til 2.000, når regeringen ellers har sagt, at 1.000 var nok. Jeg forstår ikke rigtig, at vi på den ene side skal kritiseres for, at vi ikke lytter til borgerne, og på den anden side også kritiseres for, at vi har lyttet til dem. Begge dele kan jo ikke være rigtige. Enten er det rigtigt, at vi har lyttet til borgerne og har lavet nogle ændringer, efter at høringsprocessen er gennemført og der har været lejlighed til at henvende sig til Folketinget, eller også er det forkert.

Vi har taget hensyn til de bekymringer, mange har givet udtryk for, og handlet under indtryk af dem. Selv om vi egentlig mente, at 1.000 kunne være nok, har vi alligevel fundet, at når så mange giver udtryk for bekymring, vil vi gerne hæve grænsen fra 1.000 til 2.000, og det synes jeg hr. Martin Henriksen skulle have anerkendt i stedet for at kritisere det.

Fru Britta Schall Holberg var inde på, at navnet er et af de mest identitetsskabende elementer – det er jeg enig i, og det er jo også derfor, folk skal have mulighed for selv at vurdere, hvad det er, der giver dem en identitet – men kritiserede i tilknytning hertil det forhold, at fraskilte kan tage et navn, de har giftet sig til, med sig videre ind i en ny slægt. Jeg må gøre fru Britta Schall Holberg opmærksom på, at det kan de også i dag, så det er der slet ikke noget nyt i. Hvis man har været gift, har fået ægtefællens navn og senere får en ny ægtefælle eller samlever og får børn med den pågældende, kan de børn få det navn, man har fået med fra den tidligere ægtefælle, og man kan dermed man føre navnet videre i en ny slægt, som ikke har noget at gøre med den person, man har fået navnet fra i sin tid, så der er intet nyt her.

Kl. 13.30

Det nye er, at vi for at forenkle tingene ikke vil sondre mellem forskellige kategorier af efternavne. Den nye ægtefælle kan også få det navn, vedkommende har giftet sig til, og som jeg vist har nævnt tidligere under debatten, tror jeg, det vil være de færreste, som har et brændende ønske om at komme til at hedde det, deres ægtefælles tidligere ægtefælle hed. Det kan være, der er nogle få, men jeg tror virkelig, det er begrænset, hvor mange der vil det.

Hr. Simon Emil Ammitzbøll sagde noget om, at ministeren havde taget de 25.000 protester til efterretning. Det er sådan, at det, der egentlig

har gjort indtryk på mig, sådan set mere er de borgere, som har skrevet et brev til mig eller til udvalget, eller som jeg har drøftet spørgsmålet med på møder og andre steder, hvor jeg har mødt mennesker, som selv har formuleret nogle synspunkter. Det har gjort et stort indtryk, og det er dem, jeg har lyttet til. De 25.000 protester, der er baseret på nogle dyrt betalte annoncer i aviserne, har gjort mindre indtryk, ikke mindst fordi de pågældende har reageret på baggrund af nogle annoncetekster, der har været stærkt vildledende med hensyn til, hvad forslaget egentlig drejer sig om. Man kan ikke tage stort hensyn til nogle protester, der baserer sig på nogle annoncer, der skriver noget vildledende.

Jeg vil gerne slutte med at sige tak for den gode debat, der har været, og tak for de meget gode indlæg, og jeg vil selvfølgelig også takke for den brede tilslutning, lovforslaget har her i Folketinget.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ministeren, og han må gerne forlade talerstolen.

Der er tre, der har bedt om korte bemærkninger. Først hr. Martin Henriksen, derefter hr. Søren Espersen og hr. Jesper Langballe, og efter at de tre har haft korte bemærkninger, vil der blive stemt.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Der er ingen grund til at køre rundt i de samme argumenter, men jeg har bemærket, at ministeren i et svar til Retsudvalget bl.a. har sagt, at regeringen har forståelse for Dansk Folkepartis bekymringer angående ligestillingen af ægtepar og samlevende, så jeg kunne godt tænke mig at høre, om det måske var noget, man ville kigge på ved evalueringen og eventuelt ændre den tilstand, man nu vil indføre. Kunne det være muligt?

Ministerens sagde, at der er afgivet en grundig betænkning af Navnelovsudvalget. De har tænkt i lang tid, men jeg ved ikke, om de har tænkt grundigt, for de lagde jo oprindeligt op til, at man kunne tage et fornavn som et efternavn, og det synes jeg trods alt er udtryk for, at de ikke har tænkt så grundigt.

Ministerens har bl.a. svaret Retsudvalget på spørgsmålet, om vi kunne forvente den samme udvikling i Danmark, som vi har set i Norge, hvor kendte nordmænd f.eks. ganske enkelt ta-

ger navn efter tegneseriefiktioner, fordi de ønsker at gøre opmærksom på sig selv af den ene eller den anden årsag. Ministeren svarede, at det ikke vil blive tilfældet i Danmark på grund af den administrative praksis, vi har, men vi har hørt Michael Lerche Nielsen, som sad i Navnelovsudvalget og er med til at godkende nye navne, udtale til P 1 den 4. maj, at hvis et navn kan staves og udtales på dansk, er chancerne for, at navnet bliver godkendt, store. Dermed er der jo vide rammer for, hvad man kan tillade sig at kalde sig.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Hr. Martin Henriksen spørger, hvad man kan forestille sig, at en revision kan indebære. Jeg vil sige, at det er for tidligt at sige noget om, hvad revisionen skal medføre. Lovforslaget træder først i kraft om 1 år, så skal loven være gældende i 2 år, hvor vi følger udviklingen, og først på det tidspunkt synes jeg vi skal tage stilling til, hvad revisionen skal indebære. Jeg synes, det vil være lidt tidligt at gå i gang med debatten om revisionen på nuværende tidspunkt.

Med hensyn til udviklingen i Norge med specielle navne er det jo sådan, at det ikke bare er et spørgsmål om, at navnet skal kunne staves og udtales på dansk. Det er også et spørgsmål om, at det skal være noget, som man med rimelighed kan sige er et navn, som f.eks. er velegnet til at bruge som fornavn. Jeg kender en, som havde et ønske om at komme til at hedde Pluto von And, og jeg sagde til den pågældende, at det troede jeg dog ikke vedkommende fik mulighed for.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Ja, men det, der er lidt bekymrende, er, at Michael Lerche Nielsen, som har siddet i Navnelovsudvalget og godkender nye navne, har udtalt sig sådan. Derfor kunne spørgsmålet være: Når reglerne nu bliver lempeligere, vil revisionen så rette op på det, hvis folk tager nogle navne, som er fuldstændig tåbelige?

Så vil jeg godt have ministeren til at bekræfte, at han i et svar til Retsudvalget har sagt, at regeringen har forståelse for Dansk Folkepartis bekymringer angående ligestilling af ægteskab og samliv.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Hr. Martin Henriksen insisterer åbenbart på, at vi allerede nu skal tage fat på den debat om revision af loven, som egentlig først skal finde sted om ca. 3 år, men jeg synes stadig, det er lidt præmaturligt at tage fat på den debat her og nu. Men o.k., hvis det viser sig, som hr. Martin Henriksen er inde på, at der bliver accepteret navne, som vi her i Folketinget synes det er helt forkert at få lov til at tage, kan det godt give anledning til revision. Alt er sådan set frit i forbindelse med revisionen, og hvis det er sådan, at vi mener, noget er urimeligt, utilsigtet, svært at administrere, eller hvad det nu kan være, er det noget, der er mulighed for at tage op i forbindelse med revisionen.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg synes egentlig, det er uretfærdigt, at den, der henvendte sig til ministeren og spurgte, om han kunne få lov til at kalde sig Pluto von And, ikke fik lov til det. Hvis det nu er hans identitet, og han føler sig godt tilpas med det, må det da være helt i overensstemmelse med Det Konservative Folkepartis navnetankegang, så det synes jeg ministeren skulle gøre om. Det er uretfærdigt.

Jeg troede egentlig, det ville blive De Konservatives dag. Man kan godt forstå vores forargelse over Det Konservative Folkeparti, men i virkeligheden er det De Radikales dag, og jeg synes, vi skal lykønske De Radikale med, at de i virkeligheden har gjort forbrødringen med Det Konservative Folkeparti total. Det er jo De Radikale, der nu sætter dagsordenen for Det Konservative Folkeparti. De to gamle historiske fjender har nu fundet sammen i en forbrødring, i en overraskende alliance.

De Radikales ordfører, fru Charlotte Fischer, sagde det direkte: Det drejer sig om, at folk, der bare flytter sammen, skal ligestilles med ægtepar. Jeg vil spørge ministeren: Bliver det nu sådan, at ægtepar ligestilles med folk, der bare flytter sammen – ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det kan jeg svare nej til. Jeg har åbenbart i modsætning til repræsentanter for Dansk Folkeparti

den opfattelse, at der i et ægteskab indgår langt større og langt vigtigere ting end navnet. Hvis det var sådan, at det var navnet, der var afgørende for, om der reelt var tale om et ægteskab, ved jeg ikke, hvordan man ville se på de ægteskaber, hvor ægtefællerne har beholdt hver sit navn. Er det ikke lige så gode ægteskaber som alle andre? Jo, og derfor kan jeg svare klart nej til spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Det bliver meget kort, for det, der egentlig bare står tilbage at konstatere, er, at Det Radikale Venstre og De Konservative læser lovforslaget vidt forskelligt og fortolker det vidt forskelligt. De Radikale ser det som en vældig sejr over ægteskabet som institution, men det er ikke lige præcis det, De Konservative har set.

Jeg mener, jeg kan uddrage af debatten, at i denne sag har Det Konservative Folkeparti ladet sig spænde for De Radikales vogn. Det har optrådt som – undskyld udtrykket – De Radikales nyttige idioter.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det var nærliggende at fortsætte diskussionen med ministeren om, hvad det er at være konservativ, men jeg tror ikke, det fører til noget som helst, og især ikke efter at jeg lige har hørt ministeren citere mig for, at man skaber sin identitet med sit navn. Jeg har sagt det stik modsatte, nemlig at et menneske ikke selv skaber sin identitet.

Kl. 13.40

Men jeg vil spørge om noget helt andet, som faktisk ikke har været fremme i debatten. Navneloven har haft den meget vigtige funktion at forhindre, at man gør børn fortræd. Når en præst bliver opsøgt af forældre, der gerne vil have, at deres tvillingepar skal hedde Buldrian og Sonnyboy Olsen, eller en moder gerne vil kalde sin lille pige Lillefis, fordi hun synes, det er så sødt, takker man sin gud og skaber for en navnelov, der forhindrer, at man gør børn fortræd.

Jeg vil spørge: Er det i ministerens øjne fuldstændig ligeegyldigt, og hvordan tror ministeren, at et barn, som i henhold i den nye lov kan komme til at hedde Maria Mike Briansdatter, vil få det fremover?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu tror jeg ikke, vi skal sagsbehandle navneloven under denne debat. Lad os nu se, hvad der kommer af ønsker, og hvilken praksis der begynder at danne sig.

Vi er enige om, at der selvfølgelig må være grænser for, hvad forældre skal kunne kalde deres børn, og derfor vil der naturligvis blive holdt ganske nøje øje med, hvilken udvikling der bliver på området. Jeg bekræftede netop før over for hr. Martin Henriksen, at det er en af de ting, som kan blive til genstand for revision, hvis det er sådan, at der er behov for at stramme reglerne på netop det område.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jesper Langballe, og når ministeren har svaret ham, stemmer vi.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen det er da ikke at sagsbehandle, at man i en principiel diskussion bruger konkrete eksempler. Det er da at give diskussionen kød og blod.

Ministeren ved, at ifølge det lovforslag, ministeren har fremsat, kan en pige tage et drenge-navn som mellemnavn, samtidig med at man har genoplivet den fuldstændig anakronistiske skik med patronymnavne, som nærmest er komisk. Feks. er Maria Mike Briandsdatter fuldstændig efter bogen.

Må jeg godt lige til sidst spørge ministeren: Er det rigtigt, at ministeren i et svar til Retsudvalget har sagt, at regeringen har forståelse for Dansk Folkepartis bekymringer over lovens ligestilling af ægtepar og ugifte samlevende? Er det rigtigt, at ministeren har sagt, at regeringen har forståelse for den bekymring?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Ja, det er fuldstændig korrekt, at jeg har svaret det, og jeg understregede netop for noget siden i mit indlæg, at jeg i det hele taget har forståelse for, at mange mennesker er bekymrede, når vi laver om på navneloven, fordi det er et følsomt område. Jeg har forståelse for, at nogle kan blive bekymrede, og derfor er det også vigtigt, at vi får sat tingene lidt på plads og får forklaret, at konsekvenserne altså ikke er så skrækkelige, som nogle forsøger at gøre dem til, men at der er

tale om nogle justeringer, der skal give mennesker en lidt større frihed.

Så må jeg medgive hr. Jesper Langballe så meget, at med hensyn til at bruge konkrete navne startede jeg sådan set selv med at nævne, at jeg måtte sige til min gode ven, som gerne ville hedde Pluto von And, at det mente jeg dog ikke der ville være mulighed for.

Hermed sluttede forhandling.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 90 stemmer (V, S, KF, RV, SF og EL) mod 21 (DF og Britta Schall Holberg (V)).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

26) Tredje behandling af lovforslag nr. L 142: Forslag til lov om ændring af lov om registreret partnerskab. (Ligestilling mellem registrerede partnerskaber og heteroseksuelle ægteskaber med hensyn til fremmedadoption af danske og udenlandske børn).

Af Kamal Qureshi (SF) m.fl.

(Fremsat 5/4 2005. Første behandling 27/5 2005. Betænkning 9/6 2005. Anden behandling 14/6 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget forkastedes, idet 46 (S, RV, SF og EL) stemte for, 60 (V, DF og KF) imod.